

ЧАСТИНА 1. Розділ 1. Оце так зустріч

– Не може! Не може! Ну, не може такого бути!!! Як? Добу тому він ще був зі мною, а тепер Його немає? Два короткі слова: «Він помер...» Вони перекреслили все, що здавалося лише початком. Та миттю настав кінець!

Мене звати Анастасія. Але Він називав по різному. Коли від палкого кохання світ згорав під нами – тоді Настунею. Коли ніжно дивився в очі – Тусею. А коли порівнював з зірками й квітами – не було жодної, яка б не заздрила мені!

Я почала розповідь зі страшного кінця. Але спробую повернутися до початку... Якого саме? Коли я звабила чужого чоловіка, чи коли зрадила своєму власному? Що мені вважати початком прекрасної й жахливої історії, яка вбиває та страшить?

Добре. Почнемо зі звичайного вечора, коли сусіди з верхнього поверху, залили нас гарячою водою. Тоді пів стелі в кутку надулося й посиніло, а мій чоловік спокійно подивився й сказав:

– Не переймайся, воно висохне!

– Та як же: висохне? Я піду до них посваритись, нехай відремонтують! – збурено кричала я, бо шкода було нещодавно зробленого, моїми ж зусиллями, ремонту. Ні, я не дуже вмію фарбувати стелю, просто сама шукала робітників, слідкувала, платила...

Чесно зізнаюсь: в мене гарний і розумний чоловік. Він працює в одному з інститутів та має купу різних винаходів. Правда, за них ні чорта не платять, але дипломи й відзнаки він отримує регулярно. Тому сидить і знову щось шукає. Інколи знаходить та радіє, наче дитина. А все, що стосується земного життя, його абсолютно не цікавить.

Для простих реалій існую я, Гонта Анастасія, двадцяти семи років від

народження, п'ять з яких я одружена. Взагалі мій Антон – людина проста й спокійна. Тільки занадто поглинута своїми статтями та листуванням з закордонними колегами по науці й техніці.

Нас познайомили родичі, саме для шлюбу, і ми одружилися. Знаєте, що спочатку було найдивнішим? Антон сказав, що коханням ми будемо займатися один раз на тиждень – у неділю зранку і все. Багато хто вважає, що я приваблива й до мене часто чіпляються чоловіки. Але мій власний не любить, коли я хочу його поцілувати, обійняти чи влягтися на плече. Каже, що там може з'явитися синець. Я намагаюся лежати дуже тихо, та й це його теж не влаштовує. Ні, не думайте! Він, кохає мене, тільки якось по-своєму.

Спочатку від подібних правил я плакала, потім сварилася та кричала, що розлучусь. Але я людина відповідальна й тому кожного разу притихала, бо як же він без мене? З часом життя стабілізувалося і я звикла до встановленого графіка.

Може хтось думає, що згідно з сучасною модою, я одружилася з забезпеченим старим? Знову не вгадали! Антон старший за мене лише на п'ять років і моєму Гонті – неповних тридцять два.

Чому в нас немає дітей? Ми не знаємо. Може через «один раз на тиждень», а може ще чомусь? Я намагалася підіймати цю тему, але й вона Антона зовсім не цікавить. Його все влаштовує. Мій смачний борщ і те, як на вулиці на нього заздрісно поглядають чоловіки. Престижу йому достатньо.

Ми ходимо під ручку в гості до друзів, а повернувшись додому, живемо по жорсткому графіку. Зате в нас завжди тихо й чисто. Бачите, від моєї розповіді вже й Ви знудитись. А я з цим живу...

Клята стеля висохла гидко і мені не йметься щось з нею зробити. Звісно ні до яких сусідів я не піду. Що я там скажу? Дайте грошей, щоб пофарбувати два метри стелі? Але ж це смішно, бо жебракувати я не звикла. Добре, пошукаю якогось майстра, щоб допоміг.

Питала в себе на роботі та поки нічого не знайшла. Мої колеги часто зморені й неговіркі. Я працюю диспетчером у кол-центрі комунальних послуг і за зміну ми так наговоримось, що язик наче дерев'яний. Виходить я дуже вигідна дружина, адже багато мовчу!

Сьогодні мені треба сходити до гіпермаркету за покупками. Ні, Антона це теж не цікавить. Що я купую й за скільки – йому байдуже. Так сталося, що чоловік у мене просто мрія, бо не контролює покупок. Уявляєте: у нас просто ідеальний шлюб! Так кажуть усі, хто нас знає. Вони ж бачать лише те, що назовні та ввічливо не заглядають за лаштунки. Слава Богу! Адже там – лише сум. Хоча у кожної він свій. У сусідки на поверсі чоловік страшенно п'є та бешкетує, хіба їй живеться ліпше?

Я радо скупилась на цілий тиждень. Взяла все, що було потрібно та вже махнула рукою, щоб піймати таксі. Тому, що два непідйомних пакети знову вивернуть мені всі кишки й прийдеться ковтати пігулки, які регулярно виписує гінеколог. Від нескінченного сидіння за пультом на роботі та важких пакунків, в мене дуже важко проходять критичні дні. А може то від «одного разу на тиждень»? Про це я намагаюсь не думати. Бо хоч би й думала до розпухлої голови, все одно це нічого не змінить.

Осінні дні стали зовсім короткими й на вулиці вже смеркло. Великий автомобіль тихо під'їхав до обочини та зупинився поруч. Я опустила руку, не бажаючи сідати до такого «таксі». За кермом міг бути або якийсь багатий збоченець, або водій, що заявить непомірну ціну. Я кивнула, щоб він від'їхав, та нахаба не послухався й обережно відчинив двері з мого боку.

Від несподіванки я просто остовпіла... За кермом сидів не хто інший, як відмінник та староста нашої групи – Платон Курінний. Ми не бачились з моменту випуску з інституту.

Чому він тут? Казали, що наш геній давно кинув рідний дім і тепер працює десь за кордоном. Але він сидів та дивився на мене своїми звабливими сірими очима, з-під густих вій і посміхався, як завжди дуже

привітно.

– Курінний? Звідки ти взявся? – більше ніж здивовано спитала я, а він вискочив зі свого могутнього сталюого коня, підхопив мої клунки та закинув на заднє сидіння.

– Настя? Я хотів допомогти жінці з мішками. Навіть уявити не міг, що побачу тебе тут, на асфальті. Чому одна? Кажуть у тебе є чоловік, – атакував мене запитаннями він. Потім допоміг залізи на високе сидіння та побіг за кермо позашляховика, а я застигла наче статуя.

Ні, між нами ніколи нічого не було в студентські роки. Хіба що одного разу, на день народження, він надіслав мені гарні вірші. Але ж в цей день всі виказують якусь увагу. Кожна людина, раз на рік, намагається пропустити крізь вуха купу дурниць та стерпіти нещирі поцілунки й обійми. Ось тільки Курінний мене тоді не цілував!

– Оце так зустріч! – від'їхав трохи далі він і зупинився в зручному тихому місці. Потім всім тілом розвернувся в мій бік та якось дивно додав: – За ці роки ти стала ще гарнішою. Кохання робить з людиною дива!

Добре, що в його великому авто було напівтемно, бо я гірко посміхнулася й сказала:

– Дякую, що вважав мене страшною, а тепер я по-твоєму розквітла? Платоне, ти завжди був спостережливим. Розкажи краще: що забув у столиці? Я чула, ніби розбудовуєш Європу.

– Вибач за неправильний комплімент, Настю. Як кажуть: хочеться найкраще, а виходить як завжди! То я від несподіванки лягнув. А про Європу – було таке. Та я вже пів року, як вдома. Контракт закінчився. Тут відкрив будівельну справу й поки всім задоволений. Краще розкажи: як ти? Мабуть, діточок вже купа, коли такі торби носиш.

– Живу, як бачиш. А з клунками дружу, бо чоловік дуже зайнятий. Зате можу на фітнесі зекономити. Скажи, а ти за старою адресою живеш, чи

переїхав? Колись нам було по дорозі, – пропустила я питання про дітей.

– По дорозі! – посміхнувся Курінний. – Куди б не переїхав, хіба ж не підвезу? Не можна такій тендітній жінці тягати важке. Хоча кохання – річ невблаганна. Ось моя дружина й половини до рук не візьме. Але це невідповідна тема. Так скільки ви вже малюків завели? – чомусь невиховано причепився Курінний.

– Поки жодного. Мій Антон весь в наукових проєктах, а я не наполягаю. Та це теж негодяща тема. Може поїдемо, Платоне? Мені додому треба, – зітхнула я, розуміючи, що раптова зустріч дещо затягнулася.

– Вибач, я трохи в шоку. В мене теж все без змін. Дімка підростає, навчатися не хоче. Цікавиться лише футболом, а від того в домі одні сварки. Хоч ти й не питала. Ну, от здається приїхали. Я нічого не наплутав? – посміхнувся Курінний і я здивувалась, що одnogрупник ще й досі пам'ятає мою стару адресу, тобто квартири батьків.

– Ні, не наплутав. Дякую, Платоне. Вибач, що затримала, – хотіла вилізти я з авто, але він піймав мою руку та якимось дивно запитав:

– Скажи: а ми могли б знову зустрітися вдень та ще поговорити?

– Про що? – спробувала вивільнити я долоню.

– Та про все. Але якщо ні, вибач за нахабство, – відпустив мене він та вистрибнув на асфальт. Дістав мої покупки й знову запитав:

– Туди?

– Ні, в мене третій під'їзд. Дякую, але не варто, я справлюсь.

– Перестань! Такий дивний збіг, наче спеціально. Одна мить і ти сіла б до іншої машини. Значить, зустрітися не вийде? – навіщось знову перепитав Курінний.

– Платоне, я не розумію змісту нової зустрічі, але можемо. Що ти

пропонуєш? – чомусь згадала про руду пляму на стелі я й подумала, що могла б під час наступної розмови попросити про допомогу. А що такого? Ну, не його особисто, а когось з робітників. Звісно, я заплачу.

Таке крутилося в моїй хазяйновитій голові, коли симпатичний старий знайомий, а нині успішний підприємець, здається призначав мені побачення?

– Скажи, коли ти вільна? Я підлаштуюсь, – сканував своїм осяяним поглядом моє лице Платон.

– Та завтра й вільна. Я працюю у кол-центрі, раз на три дні. Правда по дванадцять годин, але потім аж два відпочиваю. Це зручно, – гордо зізналась я йому.

– Та я бачу, як ти відпочиваєш. Тоді о десятій біля Пасажу, годиться? – запропонував він.

– Там, де ми святкували випускний? – знову посміхнулась я старим спогадам.

– Саме так! Дякую, що погодилась. Сподіваюся, до завтра? Я був дуже радий зустрічі з тобою, Настю!

Я кивнула й поповзла з пакунками в ліфт. Мені стало чомусь приємно від його останніх слів, хоча я ж прекрасно розуміла, що то стандартна фраза з посібника по етикету.

Розділ 2. Дякую за надію

Наступного дня, коли мій Антон вже займався в інституті своїми винаходами, я приборахлилась, наче й справді на побачення. Помила голову, підкрутила волосся, начепила новеньку джинсову куртку та гарні обтягнуті штани. Навіщось взула ще й високі підбори та пішла до метро.

Наше старе кафе, з часу випускного, майже не змінилося. Звісно стіни вже були іншого кольору та й попугайчики зникли, а на їх місці з'явилися «шедеври» якогось авангардиста, але барна стійка в кутку та столики вздовж стіни – знаходилися на своїх місцях. Тихенька музика перебивала розмови відвідувачів, а я сиділа десь посередині зали та попивала Американо.

Хтось лагідно доторкнувся до мого плеча і я підняла голову.

– Привіт! Добре, що не чекала на вулиці. Перепрошую, я трохи запізнився. Ніяк не міг розібратися з одним придурком, але вже все утрясли, – доповів мені Курінний і я зрозуміла, що з учорашнього дня він побував у перукаря, бо виглядав наразі, наче нова копійка. Легкий аромат гелю та випрасувана, як для гарного ресторану сорочка. Очі сяють, ніби зранку чогось випив, але він ніколи не мав поганих звичок та й певно, що за кермом. Тоді з якого дива ті блискавки з-під вії?

– Платоне, мені ж не сімнадцять, щоб на вулиці стовбичити. Ти сказав: де зустрінемося. Ось я й чекаю. Нічого ти не запізнився, я сама тут добре відпочиваю.

– Тобто я можу собі йти? – жартівливо спробував піти на вихід він, та я знизала плечима й відповіла:

– Та як хочеш. Це ж ти навіщось мене покликав і я тобі вдячна. Адже сама по собі навряд чи сюди вибралася б. То що, залишишся, чи підеш?

– Залишусь! – весело сів навпроти він та додав: – Знаєш як тебе називали наші хлопці?

– Відморожена? – спробувала вгадати я, бо навчаючись, ні на кого не поклала оком.

– Ні! – розсміявся він. – Недоторкана...

Це мене навіть образило! Я ніколи не чула, щоб про мене таке казали. І чого це раптом «недоторкана»? Та нормальна я була. Їздила з усіма

разом на картоплю і в походи ходила. Звідки ж тоді така дурна характеристика?

– Не ображайся, будь ласка! Просто до тебе ніхто не міг підступитися. Холодна була, наче лід. А ще неймовірно гарна й талановита. Краще за тебе ніхто не міг облямати нашого хіміка, – знову згадав Курінний студентські роки й мені раптом стало набагато веселіше.

– Добре, ображатися вже якось запізно. А покликав ти мене навіщо? Про хіміка поговорити захотів? – діставала я чоловіка, який кинув керівну роботу чи якісь об'єкти й наразі сидить з одногрупницею та слухає легку симфонічну музику посеред Пасажу, на Хрещатику.

– А хіба просто так не можна посидіти колишнім однокашникам та згадати приємне минуле? – знизав плечима він. – Добре, тоді в мене перше запитання. А навіщо ти зі своїм дипломом сидиш у кол-центрі, по дванадцять годин? Чому не шукала чогось за фахом? У нас же був доволі престижний факультет.

– Розумієш, Платоне, тоді все якось відразу навалилося. Дипломна й мамина тяжка хвороба. Потім похорон і страшний сум. Спочатку взагалі працювала у відділенні нянею, щоб допомагати подібним людям. Так мені було легше. А потім інші записи в трудовій пішли, не до престижу було. Ну, а далі заміж віддали, – тяжко зітхнула.

– Вибач. Так, я чув про твою маму, коли у відпустку з Лейпцига приїздив. Земля їй пухом, – навіщось знову взяв мене за руку він. Але ж так заведено у подібних випадках і сьогодні я не відняла руки.

– Дякую. Вже все позаду. Тепер не так важко. А чому перше? В тебе ще є до мене запитання? – згадала нудна співрозмовниця.

– Так. Ти тільки-но сама підказала моє друге запитання. Що значить: заміж віддали? Ми що в дев'ятнадцятому сторіччі живемо? Та й твої вчорашні тлумачи мене збурили. Що він у тебе зовсім безголовий? Он скільки я вже питань наговорив, – примружив свій серйозний погляд Платон Курінний.

Я зітхнула й не знала: з чого почати відповідати. Та й взагалі: яке йому діло до моєї родини? Але наш староста завжди був впертим і тепер сидів та чекав на мої відповіді, наче професор на іспиті.

– Платоне, в кожного свої скелети в шафі, вірно? Ось і я не дуже збиралася заміж за Антона. Якось привели, за стіл посадили, познайомили. Потім ми в кіно сходили, біля Дніпра погуляли, він щось про винаходи свої розповідав. Так і заяву подали. Тепер живемо під одним дахом. Я відповіла тобі?

– Здається, так. Тобто коханням там і не пахне? – випалив він.

– Але ж ти тепер не староста нашої групи, навіщо воно тобі? Я частина звичайного осередку суспільства. Живемо, працюємо, сплачуємо податки та не наживаємо боргів. Хіба ще чогось не вистачає? – не збиралася прикидатись я перед ним. Чомусь не хотілося!

– Хм! Ти відкрила мені душу і я тобі вдячний. Та в мене є третє запитання, а може відповідь на те, чого ти вчора тактовно не запитала. Я сам хотів розповісти, тільки ти поспішала. А мені страшенно треба виговоритись, бо колись просто розум втрачу, – жалібно зізнався Курінний.

– То ти мене обрав за сімейного психолога, Платоне? Ніколи не думала про таку професію. Ну, добре, говори. Ти ж знаєш, що я не балакуча.

– Так, обрав. Але не психологом. Ти мені подобалася завжди. Невже ніколи не здогадувалась? Отим твоїм замкнутим холодом та докладним розумом. Не те що... Господи прости! І вона ще каже, що між нами було кохання. Я навіть одружуватися не хотів. Як ти сказала? Осередок суспільства. Мабуть, так і є. Тільки страшенно набридають докори та сварки на рівному місці, хоч додому не йди. Але я люблю Дімку. Коли б не він, вже світ за очі забіг би, – навзаєм зізнався Курінний, а я тяжко зітхнула та зробила висновок:

– Зустрілись якось дві побиті життям собаки та розповіли: хто і як їх

бив. Знаєш, Платоне, ось ми сидимо тут за кавою й ніхто не здогадується, що обмінюємося історіями нещастя. Добре, що збоку не видно. Але чого тобі перейматися? У тебе є улюблений син. Це я живу, наче суха травинка посеред поля.

Тепер Курінний знову взяв мене за руку й легенько стиснув у своїй:

– Та до чого тут він? Може я з тобою поріднитися хочу...

– О! Це в мене вже було, Платоне. Посиділи за столом та домовилися бути рідними. Я з цим п'ять років живу, навіщо повторюватись? – знову не відібрала я руки.

– А навіщо ж відмовлятиесь? Хіба я відразу до ліжка тягну? Я прийшов, бо вчора мені здалося, що ми зустрілися не випадково. Можливо я помилився. Вибач мені! – він відпустив мою руку, допив каву, покликав офіціанта, заплатив. А потім зазирнув мені в очі дуже глибоко, й тоном тієї побитої собаки закінчив розмову: – Ніколи раніше не думав, що маючи все – не матиму нічого. Поїхали, підвезу додому.

– Так, ідемо. В мене сьогодні купа справ. Вдома не прибрано, а ще та клята пляма на стелі, – несподівано лягнула я на виході з кафе.

– Що залили? – миттю відреагував бос будівельників. Я позаздрила його стрімкій реакції на чужу проблему й кивнула:

– Так, вже місяць як залили. Хотіла посваритись, потім шукала ремонтника, але ж я одна серед світів і тому ще нічим своїй стелі не зарадила.

– А чого ж ти мовчиш? Завтра пришлю тобі когось з вільних дівчат, нехай все залагодять. Сама не намагайся, нас не цьому навчали. От смішна, душу мені відкрила, а про стелю посоромилась? – знову галантно підсадив мене на високе сидіння він.

В дорозі Платон якось дивно позирав у мій бік, хоч і не посміхався. Виглядало це так, наче він вивчав мене на клітинному рівні та намагався

зробити якийсь серйозний висновок.

– Обміняймося контактами і я тобі завтра надішлю робітників. Зробимо з твоєї стелі лялечку. Навіть якщо твоєму Антону вона не потрібна, тобі будь-яка неідеальна річ заважає. Це я теж пам'ятаю! – тепер ніжно посміхнувся Курінний та я мовчала. Біля дому він відкрив дверцята й попросив:

– Ти вибач, що я тобі намолов дурного. Все добре. Про стелю не переймайся, виправлять.

Він хотів розпрощатися, але оте «все добре» мене дуже зачепило:

– Тобто про родину ти мені набрехав? Перевіряв: чи пожалію? Платоне, ти раніше не був таким...

– Господи, Настуню! Та я й крихти від правди не розповів, адже зрозумів, що воно тобі непотрібне. Бо абсолютно байдужий та чужий, – ще тепліше заглянув мені в душу він і я злякалася. В його примруженому погляді наразі читалося стільки біди, що в мене не було й половини.

– Платоне, я вже піду! Дякую за вояж Хрещатиком. Після ремонту, рахунок на телефон скинеш. Я сплачу, як годиться, – ляпнула я й тепер Курінний скипів:

– Ага! Я тобі виставлю за найвищими цінами. Настю, що ти мелеш? В мене люди на такій зарплаті, що не кожен депутат собі дозволить. Більше ніколи про таке не говори! А ще я хотів тобі запропонувати в себе роботу. Але ж ти не хочеш мене бачити, тому й не запросив, – опустив він свій світлий погляд.

– У тебе є вакансія? – відразу загорілась я. – Чому ж мовчав?

– Немає, але буде. Мені саме такий заступник потрібен. Навколо всі крадуть та брешуть. Не можу довіритися нікому. А ти – сама чистота й розум. Подумаєш, а потім відповіси, – тепер він нахилився до моєї руки

й тихо доторкнувся вустами, а я відчула, як мене наскрізь проштрикнули чимось гострим...

– Даремно ти образився, Платоне! Про роботу я обов'язково подумаю. Дякую за надію і цей чудовий день, – надихнулась я та якнайшвидше помчала до під'їзду.

Розділ 3. Інопланетянин

Курінний завжди був людиною слова. Десь біля десятої ранку він зателефонував та сповістив, що упродовж години до мене прийдуть дівчата, щоб фарбувати кухню. Я страшенно зраділа та подякувала їм вони дійсно скоро прийшли.

Дві швидкі стрункі леді в цупких комбінезонах привіталися й миттю зайнялися звичною для них роботою: зчистили, протравили, чимось просушили та підібрали такий самий тон, що був навкруги. Виглядало це фантастично! Я намагалася не заважати, але відверто милувалася підлеглими Курінного. Через пару годин вони склали свій скарб до авто та зникли так само швидко, як з'явилися.

Я зв'язалася з Платоном та, на радощах, ледве не плакала.

– Що погано попрацювали? – здивувався моєму схвильованому тону він.

– Заради Бога, Платоне! Я таких віртуозів зроду не бачила й не уявляла. В тебе через одного, чи всі такі? – піднесено жартувала господиня оновленої кухні.

– Ображаєте, пані! Звісно, всі. Навіщо мені нездари? Їх чекають будівельні майданчики міста. А я обираю тільки найкращих, – зрадив, що мені сподобалася робота його підлеглих Курінний.

– Дякую, тобі! Ти викреслив мої безсонні ночі. Тепер красуня-кухня схожа на новеньку. Що я можу для тебе зробити, говори? – захлиналася радіощами дурна господарочка.

– Нічого особливого: попити зі мною ще кави... А краще, пообідаймо разом. Дивлячись на тебе, в мене збурюється страшенний апетит і кавою вже не обійтися, – мені здалося, що це вже відверте загравання, але я завинила йому послугу й зобов'язана чимось відповісти.

– Добре, я згодна. Тобто ти мені допоміг з ремонтом, а тепер ще й на обід запрошуєш? Тоді нехай він буде моїм коштом, – торгувалася я телефоном.

– Знову хочеш образити? Де таке бачене: щоб при живому чоловікові, леді платила за обід? Забудь про подібне та обери, будь ласка, коли зможеш прийти.

– Ну, якщо завтра в мене повна зміна, то виходить що наступного дня я вільна, – розмірковувала вголос.

– А куди б ти хотіла? – зрадив він моїй черговій згоді.

– Ну, може до інтуриста на Хрещатику... Платоне, звідки я знаю? Мене по ресторанах чоловік не водить, та власне нікуди не водить взагалі. Що обереш – те й буде нормально. Тільки прошу, без фанатизму, добре? Бо не піду тоді!

– Ось тепер я чую свою однокурсницю Настю Палій. Не хвилюйся, зірок Мішлен не обіцяю. Підемо в новий, на масиві. Бачила, біля озера вдалині, відкрився кабачок «Едем»?

– Здається так! Добре, домовились, – так швидко вмовити мене не вдавалося ще нікому і я все більше дивувалася сама собі.

Коли мій чоловік прийшов додому, я навіть не знала: казати йому, щоб підняв голову до стелі, чи ні? Правда у квартирі трішки пахло водоемульсійкою, але здається якби поруч щось горіло, тоді Антон

відчув би сторонній запах. А наразі – Ні! Він вже комусь зателефонував та відкрив каталоги в Інтернеті й був настільки відсторонений від цього світу своїми важливими дослідженнями, що я лише спитала:

– Накривати на стіл?

– Зажди! Бачиш: я зайнятий. Якщо хочеш – то їж. Я потім, коли зрозумію, чи ця формула дійсно сюди підходить, або ні...

Я стояла розгублена й відчувала, що взагалі тут зайва. Чого я причепилась з тією вечерею? Навіщо готувала? А вже про стелю навіть натякати не варто. Бачите, чоловік весь наповнений відкриттями, а завтра вони з нинішнім співрозмовником навіть не згадають про той шалений вир, в якому тепер літають та будуть жити далі серед вигаданих світів.

Я зробила собі каву й бутерброд з сиром та, стоячи біля вікна в кухні, повечеряла й пішла готуватися до сну. Адже завтра мене поглине страхітлива прірва запитань і відповідей комунальної сфери, на цілих дванадцять годин. І повернуся я додому тиха й розбита, та зовсім не матиму бажання повертати язиком.

Але в моїй голові чомусь крутилися думки: що я одягну на наступну зустріч з Курінним? Він завжди був вихованим та тепер тримався дуже галантно. А ще отой обережний поцілунок руки мені точно сподобався, хоч я й не хотіла зізнаватися собі в цьому! Я заснула...

День на роботі видався страшний. На масиві сталися відразу дві великі аварії й люди просто проклинали нас за те, чого ми взагалі не робили. З однієї ями між висоток лився фонтан гарячої води й скоро комунальникам нічого не залишалось, як її перекрити. Звісно, після цього почався «фонтан» питань та погроз саме на нашу адресу, наче дівчата на пульті були винні, що роками ніхто не міняв ті труби. Яюсь так і пройшов ще один мій довгий робочий день.

Вдома я прийняла душ та пішла до спальні, навіть не вмикаючи світло. Випила пігулку від головного болю і вместилася на зручному ліжку.

Антон звісно працював за комп'ютером, але уточнив:

– З тобою все добре? Нічого не потрібно?

– Ні, дякую. Зараз все пройде. Я трішки відпочину та піду на кухню.

Але мій дбайливий чоловік лише щось промимрив та знову поринув у науковий світ, зрозумівши, що я жива й можу про себе подбати самотійно.

Я лежала у власній спальні, без світла та чекала, коли моя голова повернеться до робочого стану й тим часом філософствувала. Вдалася до непростого запитання: як Господь парує людей на землі? Ось, наприклад, цей Платон. Він завжди був неймовірно самотійним, веселим, пробивним. Вмів організувати та заробити, але каже, що в шлюбі не має ні підтримки, ні кохання? Хіба це справедливо?

Або візьмемо мене. Я хоч і не фірмачка, але ж якось викручуюся зовсім без сторонньої допомоги та в мене непогано виходить! Всі, хто в нас буває, активно заздять нашому «щастю» та добробуту. Й ніхто навіть не уявляє, що все це лише завдяки мені. Бог свідок, я не хвалюся, та й тут присутня життєва несправедливість.

Знаєте, яке в мене виправдання всьому цьому? Дуже просте: для того, щоб Земля була круглою – Бог ділить пари на пробивного й непутящого, на шустрого та равлика або гарного й страшненького... Це мій рятівний круг і життєва філософія! Саме вона тримає на плаву.

Тільки чого ж те серце щемить, наче його ножом зачепили? Доки я тягала все на собі та працювала по дванадцять годин на добу – все було добре. А як тільки мене підвезли в гарному авто, запросили до затишного ресторанчика на обід, а потім ще й запланували взяти на нормальну роботу, за профілем, я розхвилювалася та образилась на цілий світ!

Все, будемо вважати, що голову відпустило. Треба зав'язувати з

філософією та запустити пральну машину. Зараз білизну поміняю. Хоча навіщо? Вона й так завжди чистою блищить. Адже в нашому шлюбному ліжку не буває ні пристрасті, ні зайвої рідини, то навіщо ці непотрібні тонкощі господарювання?

Я мовчки поралася на кухні, коли Антон почув звуки живих, або просто захотів поїсти та раптово намалювався поруч.

– Що в нас сьогодні на вечерю? – стандартно запитав він і тут випадково побачив нову стелю. – О! Дивись, я ж тобі казав, що все висохне...

На це його «відкриття» у мене не знайшлося жартів і я мовчки кинулася до ванної кімнати. Невже він справді аж настільки неземний?

– Тобі вія до ока потрапила? То змий і воно попустить, – спокійно відреагував на мій вибух емоцій дорогий чоловік і мені здалося, що я втрачаю розум...

Я вмилася та пішла годувати свого інопланетянина. Насипала смачної печені, дістала мариновані огірочки та зробила каву. Якщо хтось думає, що то від бурхливих почуттів, то він помиляється. Просто Антон ніяк не може за п'ять років життя в моїй квартирі запам'ятати: де що лежить? І коли він починає це шукати – потім доводиться все складати на свої місця. Тому повторюся: краще все зробити самій!

Вечеряти я відмовилася, не лізло! Попила молока та пішла доліковувати свою важку голову. Коли мій винахідник дбайливо помив посуд, а це робити він умів, я вже задрімала.

Розмову з Платоном відклала на ранок. Не тому, що боялася присутності законного чоловіка, просто о двадцять третій стороннім людям не телефонують. А щодо Антона, то йому було абсолютно байдуже до моїх дзвінків. Він нічого не чув у навушниках та бачив лише монітор. Ось так я знову замучила всіх буденністю своїх «щасливих днів» та щиро перепрошую!

Розділ 4. Хто він?

Коли вранці ми прокинулися, за вікном періщив звичайний осінній дощ і тепер я розуміла, чому в мене вчора так розколювалася голова. Антон швиденько зібрався та помчав до свого інституту, а я набрала Платона:

– Вітаю Вас, пане Курінний! Наразі можете розмовляти з домогосподаркою?

– Чому ж з домогосподаркою? Зі своїм заступником, сподіваюсь, – бадьоро відповів мені він і не забув про свою обіцянку.

– Платоне, хіба ти не пожартував? – перепитала здивовано.

– Ні! Чого б це мені жартувати? В мене серйозний бізнес і такі ж серйозні наміри, – весело відрапортував він. – Але про все це ми можемо поговорити з тобою за обідом.

– Ти й про обід пам’ятаєш? – нахабно напосілась я.

– Більше, ніж про те, як мене звати. Коли ти можеш підійти? Бо мені ще треба доїхати, я наразі аж на Теремках, – продовжував доповідати мені Курінний.

– Коли скажеш, босе, тоді й підійду, – ляпнула я тепер.

– Тобто ти згодна? – захлинувся його голос. – Я очікував і сподівався... Давай десь о чотирнадцятій. Якраз буде обід!

– Добре, я буду, – на диво просто згодилась я й на цю його пропозицію.

Дощ не хотів відступати і я начепила на одяг прозорий дощовик та осінні чобітки й так з’явилася на порозі смачного закладу, як годиться, з десятихвилинним запізненням. Дівчина біля входу забрала в мене клейонку й дбайливо повісила на вішачку. А я заглянула в дзеркало та

попрямувала до зали.

Платон сидів за столиком у затишному куточку, спиною до входу, а поряд з ним у вазі стояли пишні осінні хризантеми – мої неймовірно улюблені квіти. Невже він і про це не забув?

Я тихенько обійшла стіл та стала навпроти. Курінний підвівся й потонув у мені таким зігріваючим поглядом, що ніякі яскраві зорі серед темної ночі, не могли б зрівнятися з ним.

– Привіт! Дякую, що прийшла. Сідай, будь ласка, – підвівся він та вміло допоміг мені сісти. Потім повернувся на місце й знову добивав тими неймовірно збудженими очима.

– Вітаю! Платоне, у тебе свято? Костюм, квіти... Йдеш на якусь урочистість? – мені здавалося, що ці «жарти» доречні. Але він лише проковтнув повітря і з ніжною посмішкою пояснив:

– Так, у мене сьогодні велике свято. Одна знайома погодилася на обід. Настуню, квіти для тебе, просто я не хотів, щоб вони зів'яли.

– Дякую. Дуже красиві квіти й аромат незрівнянний. Сама не знаю: чому люблю терпкий, а не солодкий? Вони будять у мені найкращі почуття та думки.

– Тому, що ти особлива. Всі ті троянди, зі своїм нудним присмаком, то для загалу. Ніколи не забуду, як ти колись набрала серед степу ромашок та зробила з них віночок. Наша практика, після другого курсу, пам'ятаєш? – нагадав знову про хороші часи він.

– Так, пам'ятаю. Тоді ще Коля Дадачко, через дуроці, руку поранив, – підкреслила я можливості своєї пам'яті. До нас підійшов офіціант і ми зробили замовлення.

Поки чекали на його виконання, говорили про якісь дурнички та перебирали різні факти прожитих днів. Страви тут виявились аж занадто смачними. Такими, що можна було проковтнути власний язик.

Мабуть, місцевий шеф-кухар додавав якихось особливих приправ чи спецій і вони розбурхували шалений апетит. А може апетиту додавала незвична компанія? Не знаю!

– То як ти згодна бути моїм заступником? – за десертом запитав мене Курінний.

– Ти питаєш мене про це вже втретє, Платоне. Наче в казці: до трьох разів?

– Вибач! Просто я в роботі дуже нудний. Якщо вводити штатну одиницю, я повинен бути впевнений на двісті процентів, – зашарівся він.

– Звісно, я згодна. А де твій офіс? Їхати далеко? Хоча після мого кол-центру я й від області не відмовлюсь, – покірно зізналась я йому.

– Навіщо ж в область? Нас пригріли на Шулявці, в новому офісному центрі. Там навіть оренда виявилася не дуже високою. Правда, мене покликав знайомий, але він заборгував мені послугу. Тому все й зрослося, – відверто пояснював мені майбутній бос.

– Як у тебе все просто, Платоне! Наче колись, – підперла я голову рукою й відчувала, що переходжу до якоїсь нової сторінки у своєму нудному житті.

– Та ні, зовсім непросто. Але я сподіваюсь, що з твоєю допомогою воно так і буде! – підморгнув мені Курінний і теж повеселішав.

Після нашого обіду, навіть дощ на вулиці передумав невпинно лити. Платон підвіз мене додому та помчав кудись, а я поставила біля себе на тумбочку прекрасні квіти та вдихала їх божественний аромат. Пишні бежеві голівки були такі великі та свіжі, наче він їх сам виростив і зрізав лише для мене. А може то сьогодні настрій у мене був такий?

Наступного вільного дня ми з Антоном пішли в гості до моєї куми. Спочатку вона була просто напарницею по зміні та скоро ми

зблизились. Жінка в усьому бачила позитив і любила ризик. Вона навіть заміж вийшла за чоловіка, котрого знайшла в Інтернеті й у них майже відразу з'явився син – мій похресник.

Соломія була гостра на язик та ще й досі не кинула поганой звички. Під час першого «перекуру» вона, без прелюдій, випалила:

– Тусю! Скажи мені: хто він?

– Солю, про що ти? Розшифруй, будь ласка, запитання: «Хто він»? – здивовано закивала я головою. Але мою куму було нелегко провести!

– От тільки не треба ля-ля, добре? Скільки я тебе знаю, ніколи в житті ці очі не були одночасно такими яскравими та загадковими. Ти ж лише тілесно знаходишся тут, а всі думки десь там, про Нього. Тому повторюю просте запитання: хто він?

– Я не розумію про що ти! Дивись, хлопці вже за стіл поповзли. Підемо й ми, а то все без нас вип'ють, – пожартувала я, а на душі було якось дивно. Невже так помітно, що в мене з'явилися живі думки? Я забороняю собі їх, а вони до голови все одно лізуть!

Через два дні я кинула заяву на стіл своєму роботодавцю та навіть не повинна була відпрацьовувати. Мені в потилицю дихало стільки безробітних, що архітекторка Гонта йому й даром не потрібна була. Для кол-центру більше підходили веселі та життєрадісні жіночки.

А я одягла пристойний брючний костюм, взяла сумочку й подалася на Шулявку. Мабуть, щоб привітати мене з новою роботою, на горизонті з'явилося осіннє сонце. Синє жовтневе небо було глибоким та прозорим. Таким, як привітні сірі очі, що зустріли мене біля входу до офісного комплексу.

– Привіт, ти виглядаєш неймовірно! – перше, що сказав мені новий бос та колишній одногрупник Платон Курінний, коли супроводжував до службового ліфта.

В офісному центрі було гарно. Багато світла, прозорі кабінети віддзеркалювались у мармуровій підлозі та здавалося, що моє життя стрімко розвернулось у свій найкращий бік. Після нашої комори, яку ми гучно називали кол-центром, це був просто омріяний рай земний!

– Дякую, Платоне! Давно я не відвідувала таких освітлених приміщень. Думаю, що якийсь час буду лякатися гучних звуків, – знову весело жартувала я, крокуючи поруч з ним.

– Ой, не нагнітай про себе! Ти завжди пристосуєшся до будь-якого світу та зробиш його кращим. Це я теж добре пам'ятаю, – відповів мені керівник та зайшов до великого кабінету, зі скляними стінами. Тут були ще одні двері. Він їх миттю прочинив й урочисто сказав: – Вітаю у Вашому кабінеті, заступнику!

– Платоне, ти жартуєш? Оце все мені? – обвела я поглядом пристойну, меншу кімнату.

– Ні разу не жартую! Саме тут ти будеш керувати у мою відсутність. Тим більше, що на тобі вся наша реклама й потрібен простір та тиша. Спочатку тут була моя кімната відпочинку. Та ми її швиденько перепланували. Диван і в моєму кабінеті прекрасно постоїть. Та й відпочивати мені ніколи, – вже зізнавався в робочих питаннях Курінний.

Я походила по кімнаті, виглянула за вікно. Ми знаходились, десь на дванадцятому поверсі. Вікна виходили на проспект Перемоги, де було завжди гамірно. Але на такій висоті ще й з гарним шумопоглинанням, транспорт не заважав.

– Платоне, який це поверх? – поцікавилась я.

– Чотирнадцятий. Що високо? – вже запустив мій комп'ютер він. – Дивись, я тут накидав тобі деякі теки. Але наразі терміново від'їду. Потім все-все розповім. Поки можеш ознайомитись, почитати, згадати чого нас навчали. Знаю, ти швидко розберешся. Все, я поїхав! Коли що – через двоє дверей сидять плановик та бухгалтерка. Ще раз вітаю,

Настю!

Він весело кивнув та зник, а я стояла й не розуміла: де відразу взялося стільки щастя? Невже в той темний вечір, біля гіпермаркету, відкрився портал і Бог допоміг мені вибратись у новий світ?

Розділ 5. Французький мускат

Спочатку я сиділа й згадувала інститутські премудрості, а потім копнула глибше в мережу та знайшла багато чого необхідного, що згодиться для моєї нової роботи.

Наш архітектурний факультет не давав особливих знань з менеджменту та реклами, але ж моя голова прилаштувалась на шиї не лише для того, щоб гудіти ввечері від болю та пам'ятати рецепт смачного борщу, а й для думок про майбутню справу.

З невеличким штатом співробітників Курінного я вже познайомилась і дядько-плановик зустрів мене веселим анекдотом про тьотю Соню, та моя поява була йому явно до лампочки. Але бухгалтерка відразу запідозрила сексуальне підґрунтя. Гарна молода жінка, що так раптово з'явилася в кабінеті боса, в якості його заступника, будила в літній жінці бурхливі фантазії.

Вже кілька днів поспіль, під час довготривалої відсутності Курінного в офісі, бабуня активно розпитувала мене про особисте життя й трохи заспокоїлась почувши, що я заміжня. Але ж коли це обручка на пальці заважала гріхопадінню? Це сказала не я й навіть не рядки з літератури, а якраз та швидка синьоока дамочка, що працювала у Платона бухгалтером.

Звісно вона провела мене по всіх статтях та внесла до штатного розкладу, але коли Курінний назвав мені суму заробітної плати – я зрозуміла підозри бухгалтерки про темний бік наших стосунків.

– Платоне, ти жартуєш? Я ж нічого сінько ще не зробила, а ти виставив мені платню в двадцять тисяч! За які-такі заслуги? Тепер я розумію:

чому Ася Павлівна так дивно поглядає в наш бік, – вимовила я, коли він озвучив мій майбутній заробіток.

– Анастасіє, не ведіться, будь ласка, на нашу бухгалтерку! – спочатку серйозно сказав він, а потім миттю розсміявся та додав: – В такому віці бурхливі фантазії особливо виражені. Прошу тебе, не переймайся через нашу стару. А гроші ти мені всі до копійки відпрацюєш. Можеш навіть не сумніватись. Я тут замахнувся на міжнародний проєкт і з ним буде багато мороки. А ще планую взяти тобі помічницю, на рекламу. Немає в тебе на думці якоїсь нормальної освіченої дівчини?

– Я подумаю, босе. Але з зарплатнею все одно – перебір. Я працювала по дванадцять годин, за три з половиною тисячі.

– Ось це точно перебір! Тільки з великим мінусом, – знову привітно посміхнувся Курінний. – Керуйте, заступнику, я поїхав! Мене не буде довго, але ти обов’язково дочекайся та про дівчинку, будь ласка, подумай.

Платона дійсно не було до кінця робочого дня, але коли народ, наче вжалений розбігся з офісних приміщень о 18.00, для мене це були дитячі забавки. Адже один раз на три дні, у своєму комунальному кол-центрі, я працювала з 8 до 20.00 й ні в кого це не викликало жодних емоцій.

Антону я вже сказала, що перейшла на іншу роботу, але як це сталося та чому – не говорила. Воно йому було, як рибі парасолька. Ну, перейшла й слава Богу! Не буде тепер жалітися, що голова і язик наче дерев’яні. А те, що дружина ходить на службу в гарному вбранні? Та яка різниця куди та в чому вона ходить?

Поки боса не було, я спробувала перебрати в голові та в телефоні деяких дівчат, але нічого путнього там не знайшла. Я хазяйновито упорядкувала по різних теках договори та інструкції, все по датах та районах міста і вже трішки знудилась, бо більше нічого Курінний мені робити поки не наказував.

Він з’явився втомлений, але очі сяяли радістю й Платон запропонував:

– Я весь час десь ганяю й досі не поздоровив тебе зі вступом на посаду. Поїхали до «Едему», бо я голодний наче звір, а ще залишу там на стоянці Доджика й ми чогось вип’ємо за наше співробітництво!

– Платоне, а чого ти сьогодні такий життєрадісний? Щось нове підписав? – спитала я його.

– Ні! А чому сьогодні? Я тепер завжди такий, вранці на тебе подивлюся й цілісінький день у мене настрій гарний. Може наша Ася не така вже й неправа? Ти мене завжди надихаєш! – не став критися він, а я знизала плечима та лягнула:

– Чим же я можу надихати? Сиджу без діла та марно витрачаю твої кошти. Ти ж мені роботи ніякої не даєш.

А він зібрав якісь папери у свою робочу шкіряну теку та знову розцвів посмішкою:

– Не бійся, всьому свій час, та наразі мені й цього достатньо. Ти слідкуєш тут за всім, а ще справді радуєш мене, як тільки побачу. Я взагалі себе таким не пам’ятаю. Ну, може в інституті, але теж через тебе... Ходімо швидше, доки я тебе не з’їв!

Ввечері в нашому кабачку було людно, але Курінний і тут знайшов вихід. Він сховався до адміністратора й звісно заплатив, щоб для нас залишили столика у куточку, коли звільниться. Ми трішки погуляли вулицею та поговорили про несуттєве, хоч Платон поглядав на мене дійсно так, що міг би проковтнути. Та я пояснювала це його гастрономічним голодом, а не ще якимось.

Ось йому на телефон надійшло повідомлення й ми повернулись до «Едему». Наш столик був чистим та вільним і на ньому красувалась табличка «Замовлено».

– Навіщо ти це зробив? – заграваючи прикусила я губу.

– Але ж ми не можемо їсти ту смачну запечену рибку стоячи. Вибач, я вже й замовив. Ти ж не проти? – випромінював радість він.

Чесно кажучи, я теж була рада, що тепер його красиві сірі очі не сумують. Та й мій погляд змінився з того часу, коли ми зіткнулися ввечері під гіпермаркетом.

Скоро нам принесли замовлення, де окрім фаршированої форелі, було багато зелені й гарні салати. Тільки випивки не принесли, адже ввічливий бос залишив вибір на мій смак.

– Я не знаю. Сам обери те, що хочеш! – підсунула я йому винну карту, а чоловік примружив свій яскравий погляд і сказав:

– Найбільше мене п'яниш ТИ. Хочу пити безперестанку, але ж ти не дозволиш...

Я поклала виделку на тарілку й миттю опустила очі. Ми ще були тверезі, а він сказав таке, він чого здавався п'яним. Одне було абсолютно ясно: Курінний наразі не жартував і відступати не збирався. Він знову обережно взяв мою руку в свою й додав:

– Немає у світі солодшого вина, ніж ці вуста, про які я марю кожної ночі. А вранці приходжу, дивлюся на тебе та будь-який осінній день стає ясним. Не бійся, в тому, що зі мною робиться немає твоєї вини. Хіба сонце винне, що воно зігріває? Чи пташки, що співають? Вони не знають, що прекрасні...

– Перепрошую, Ви вже зробили свій вибір? – обірвав романтичну промову Платона офіціант, який розносив напої.

Курінний глянув на мене і, з посмішкою, показав хлопцю:

– Ось цей французький мускат, для початку. Тільки відкрийте його десь там, а нам подасте, як належить, у відерці.

Офіціант ввічливо вклонився, адже вино було дорогим, а подібних

гостей ресторанні працівники дуже люблять. Хлопець повернувся так, наче нікуди й не ходив, але вже ніс на таці сріблясте відерце з золотавою пляшкою всередині. Відточеними рухами він наповнив наші келихи й зник, ніби його тут ніколи не було.

– Ого! Десь набрали доволі професійних хлопчиків, – відзначив Курінний та повернув свій чарівний погляд до мене: – Можна мені продовжити?

Я вже трохи відійшла від його попередніх зізнань, але розуміла, що тепер він точно доповнить та не помилилася. Мовчки кивнула й спробувала дивитись йому прямо в очі. По-перше, під час тосту заглядати під стіл невиховано; а по-друге, мені вже самій подобались його блаженні очі.

– Дякую, Настуню! Я хочу випити за нашу зустріч. Я хочу випити за нашу плідну співпрацю. Я хочу випити за благо, яке звалилося на мене того темного вечора. Але для цього не вистачить їх винного запасу. Тому вперше, але не востаннє я буду пити за Тебе! Якщо дозволиш, я буду робити це часто й невтомно. Не лякайся моїх думок, вони невинні. Та я чомусь і сам їх трохи боюся. За прекрасну Анастасію! – підняв свого келиха він, а я сиділа й відчувала себе зовсім п'яною...

– Дякую, Платоне! А я хочу випити за тебе. Ти мені дуже допоміг. Мої ранки теж стали світлішими, дякуючи тобі. Тому я буду пити за Тебе!

Він зробив красивий кивок гусара та надпив, бо якби ми так продовжували, то вмерли б від спраги й голоду. А Курінний був не тільки закоханим, а ще й розумним.

– Хороше вино! Не розбавляють, – оцінив він і додав: – Смачного Вам, заступнику!

– І Вам смачного, босе! – посміхнулася я й розуміла, що все це скидається на якусь мильну оперу, де начальник намагається звабити свою симпатичну підлеглу. Але ж ми знали одне одного вже багато років і таку вульгарну думку навіть не допускали.

Коли наш вечір закінчувався і він привів мене під будинок та знову обережно поцілував руку, мені стало ніяково. Адже його дивна поведінка зачаровувала, як ніколи.

Розділ 6. Могутній вогонь

Якось, зовсім випадково, я знайшла Курінному гарне замовлення. Ні, воно не було грандіозним чи кримінальним. Просто замовник виявився заможним та трішки дурним. Він вхопив багато грошей на бурштинових копальнях і вже відмив. Я не шукала цю інформацію в мережі, він сам відверто вихвалявся. А нам замовив переобладнання приміського туристичного містечка й Курінний, перевіривши законність, підписав договір.

Ремонтники вже взялися до робіт на об'єкті, а Платон примчав з передмістя у піднесеному настрої.

– Настуню, де ти була так довго? Ти ж приносиш мені неймовірний успіх! – розтанув у мені своїм ясним поглядом він.

– Тобі підказати адресу? Платоне, але ж ти її добре знаєш, – жартувала я у відповідь і мені чомусь захотілося його обійняти...

Робочий день закінчився й на поверсі вже стояла тиша. Він невинно посміхнувся, а потім підійшов зовсім близько та обережно попестив долонею моє обличчя. Далі провів пальцем по моїй верхній губі й зачепив нижню... Від його дій я відчула вогонь і заціпеніння. А Платон зрозумів, що я не маю наміру його зупиняти й нахилився та доторкнувся пухкими вустами до моїх забутих поцілунками губ.

Я навіть не уявляла, що бувають подібні цілунки. Його шовковий язик лагідно проник в мій рот і тихо пестив, спонукаючи до схожих рухів мій власний язичок. Потім на мить він зупинився, відпустив та знову ніжний танець язика в моєму роті зачаровував і п'янив...

Я відчувала, як від цих неймовірних маніпуляцій десь всередині мене починає закипати гаряча рідина й скоро вона протекла на трусики. Моє серце не виривалось із грудей, воно взагалі кудись поділось, я лише блаженно слухала ті згубні тихі хвилі у своєму роті та розуміла, що збуджена, як ніколи у житті. Розслаблена й податлива, наче цукрова вата, я б дозволила зараз робити йому зі мною все, що завгодно. А вмільний чоловік теж захмелів від неочікуваної покірності й тихенько попросив:

– Ходімо звідси кудись. Я так більше не можу...

– Мене ноги не слухаються, – зізналась я йому, а лице горіло чи то від сорому, чи від сексуальних бажань. Адже отим фантастичним поцілунком Платон дав зрозуміти, що знає дуже багато цікавого й нестерпно хоче передати свій досвід мені.

– А ти постарайся. Нас не зовсім зрозуміють, якщо я понесу тебе до ліфта на руках, хоч і страшенно цього хочу!

Курінний набрав код нашого замка на офісі та першим пішов до ліфта й видно було, що він теж не при собі. Ми не обговорювали те, що сталося й не планували нічого наперед. Просто проживали кожную мить, гостро й напружено, та від цього відчували себе ще божевільнішими.

– Куди поїдемо? – запитав він у Доджі й чомусь не дивився зараз мені в очі.

– Платоне, відвези мене додому, – спробувала виправити я гріх, що вже був невідворотним.

– Ні. Проси, що хочеш, тільки не це. Я не зможу, – стрімко викрутив кермо він і сам здавався розгубленим, наче шукав потрібне рішення.

Бос блискавкою промчав зовсім недалечко та зупинився біля одного з готелів, з промовистою назвою «...Плаза». Звісно в нашому районі таке найменування було більше схоже на жарт.

– Я не піду до готельного номера. Це принизливо, – вимовила затуркана домогосподарка, а він зиркнув на мене збудженим поглядом та пояснив:

– Я теж не дуже часто запрошую жінок до готельного номера, та зараз не сперечайся. Це вже не зупинити. Послухаймося те, що нас веде...

Курінний взяв люкс на дві години й повів мене нагору. Я відчувала, що через сором, провалюся у підвал цього устеленого килимовими доріжками комплексу. Та клята підлога витримала мене. І ось ми за зачиненими дверима, удвох, посеред затишної кімнати з суперліжком. А я зовсім не розумію, що роблю тут з чужим чоловіком, адже вдома у мене є свій? Ці думки перетворюють мене на залізного робота ззовні, а всередині продовжує накопичуватись полум'я невідомих бажань через той чарівний поцілунок.

Платон вийшов з ванної кімнати та підійшов ближче.

– Сотні разів я уявляв цю мить, а зараз не знаю, як себе вести, – щиро зізнався він.

Я відчувала, що мої губи наче розпухли й знаходяться у напіввідкритому стані. А ще точно знала, що не збираюся втікати й не відмовлюсь від того, що запропонує мені й сьогодні Курінний.

Він зрозумів і почав мене роздягати. В процесі появи перед його очима мого оголеного тіла, збуджений чоловік поглинав його захопленим поглядом й тихо шепотів:

– Настуню, яка ж ти сліпуче красива! Як я міг стільки років ходити поруч при здоровому глузді?

Я мовчки слухала його потаємні думки та блаженствувала від солодких поцілунків по всьому тілу. А він говорив, наче молився:

– Ти божество... Ми будемо щасливі, як я і думати не смів...

Я оніміла та чекала, а він настирливіше дарував моїм губам своє чарівне

вміння. Як же безмежно я хотіла відчувати у собі те, що тепер мені давило на живіт! Періодично воно здригалось й це додавало ще більшої жаги. А Курінний уважно подивився на мене й уточнив:

– Я можу побути в тобі без нічого? Не бійся, я здоровий і все контролюю...

– Так, можеш. Ти ж такий відповідальний... – і застогнала не від болю, а від здійснення мрії, якою він мене наповнив.

З першої миті стало ясно, що ми фантастично співпали. Я могла б пояснити це своїм жіночим голодом, але бачила, що з ним робиться те ж саме. Так, наче з ніг до голови нас облили медом і поклали під палкими променями сонця, а той мед повільно стікає і дає гостру блаженну насолоду. Від неї все навколо зникло: і сумніви, і спогади, й сумління. Залишилися тільки ми й нескінченна втіха, від якої страшно дихати, аби не сполохати могутню невагомість, що поглинула все-все навкруги...

Було радісно, що Платон теж на грані забуття й тихо мліє від щастя. Він посміхався ніжно й розгублено, а ще рухався з такою витонченою пластикою, що описати неможливо. Обоє скорені божественним єднанням, ми тягнулися й дарували медові поцілунки, а ще я чула його шепіт:

– О, Господи, я і не знав про себе... Я розчиняюся в тобі... Вони народжені, щоб бути разом... А ти... ти найпрекрасніша і вся в мені...

Тепер я вже не пам'ятала цілий світ та підсвідомо благала, щоб все це тривало вічно. Про кількість солодоців, що тоді пережила під ним, я навіть не готова говорити. Навіщо? Він одне блаженство і я вся розпорозувалась на вдоволені клітинки та дякувала щирим поглядом... Я бачила його розширені зіниці та знала, що те саме з ним.

– Яке блаженство відчувати твою душу й утопати в ній... Я не чекав, що ми настільки рідні... – припав він знову до моїх відкритих губ.

Наче даруючи жадану нескінченність, Платон пробув в мені так довго,

як зумів. Та ось він затремтів і вирвався, а потім зник з постелі. Я подивилась на годинник на стіні й не повірила очам! Наш перший божевільно ніжний секс тривав сорок хвилин! Я й досі відчувала у собі його тепло і тихі чари, та бачила перед собою його очі. Раніше я нізащо б не повірила в таке...

Він повернувся, ліг поруч і продовжував сяяти поглядом янгола, що дивиться на свого Бога. Я не уявляла, що наш зібраний та організований керівник групи може перетворюватись на такий шоколадний потік.

– Як же я жив без тебе? Ми знайшлися, розумієш Настуню? – міцно стиснув він мою руку і я застогнала. Ні, не від болю. Від блаженства, що відчувала до Нього...

Моє лице ще палало отриманою насолодою й мені зовсім не хотілося рухатись. Це була не втома, а підсвідоме бажання залишити весь мед нашого єднання всередині.

– Краще скажи: як тепер жити далі? Господи, що ти наробив? Жила я собі наче дерев'яна, а ти прийшов і відкрив у мені казку. Платоне, я боюся того, що відчуваю, – зізналася я йому, а Курінний ще більше розцвів і сказав:

– Але ж казка в нас одна на двох і вона нестерпно прекрасна. Можна я сходжу і продовжу замовлення до ранку?

– Що вирішить час до ранку? – сумно спитала я його.

– Ти права, нічого, – відповів він і очі раптом стали сумними. Це був наш перший вечір разом і перший болючий сум перед розставанням. Скільки їх ще попереду – цих пекучих тупиків безвиході? Але скоро ми до них звикнемо!

Він ніжно пригорнув мене до себе та пояснив:

– Цей вечір подарував нам розуміння, що я – в тобі, а ти – в мені. Інші рішення залишимо на потім. Тільки як тебе відпустити? А треба йти.

– Так. Але клятї ноги знову не слухаються. Можливо це тому, що я з тобою відриваюсь від цілого світу? – спробувала я зрозуміти свій стан та всі самостійні думки вже вивітрилися з голови й залишилось лише його солодке володіння моїм тілом. Я спробувала пошукати здорового глузду хоча б у душі? Та й вона здається повністю скорилась цьому чарівному чоловікові.

На вулиці було темно й тільки яскраві ліхтарі підсвічували наші ненормально осяяні очі. Біля мого під'їзду, в авто, ми тихенько поцілувались, щоб не будити вогню. Але він вже палав так могутньо, що ми не зможемо його загасити.

Розділ 7. Хмари за вікном

Ніч, у своєму кутку ліжка, я провела без сну. Почувалась останньою тварюкою та намагалася проаналізувати те, що сталося. А ще весь час бачила перед собою блаженні очі Платона та відчувала його ніжність у собі.

Ранком Курінний відразу зник, зате прийшла Ася Павлівна й почала діставати мене своїми тупими натяками.

– Що? Відпрацьовуєш велику зарплатню? – єхидно посміхнулася бухгалтерка.

– Намагаюсь, а Ви хіба ні? – впевнено відреагувала я на бабські наклепи.

– Та, боронь Боже! Хоча були часи, коли й за мною впадали чоловіки. Але ж я мала сумління та гідність і не зваблювала чужих...

– Асю Павлівно, займіться краще справами! У мене самої є чоловік, а Вас чужі стосунки ніяк не повинні хвилювати, – спробувала я

командний тон, але від нього фантазії старої лише розбурхались.

– А ти гаряча, Анастасіє! Та тільки треба ж пам'ятати, що у нашого боса є дружина і син, – наче реп'ях, причепилася вже бухгалтерка.

– Я знаю. А ще мама у передмісті та тітка в Ізраїлі. Бачите: як гарно я обізнана у справах пана Курінного. Не забувайте, що ми знайомі ще зі студентських років. Ось до Вас у мене просте запитання: у справі зайшли чи тільки лікнеп провести? – раніше я такого б не сказала, але ж нахабна баба мене довела.

Після вчорашнього вечора я й сама поки не розуміла: на якому світі знаходжусь? Чого ж тоді добивати? Та й не знає вона нічого про Нас! Ну, так палають наші з Платоном погляди, навіть за відсутності поруч. Але їй до цього яке діло?

Та виявилось, що діло у бухгалтерки Курінного до його особистого життя – саме безпосереднє. Вона була хорошою знайомою дружини Платона, жила по сусідству й навіть якось вони разом ходили на курси перепідготовки фінансових працівників.

Згодом я також дізналася, що пані Курінна просиджує свої дні, підраховуючи статки одного з місцевих дитсадків та не перенапружується роботою. Може тому ці дві дами, понад усе на світі, любили попліткувати. Зрозуміло, що Ася Павлівна була на фірмі Курінного очима й вухами його дружини.

Базарна баба покинула мій офіс і я швиденько вирішила знайти собі помічницю. По-перше, коли поруч на телефоні буде сидіти невинна дитина, важче молоти язиком різний непотріб. А, по-друге, так ми з Платоном зможемо зникати без шкоди для виробництва, коли маленька помічниця тут порпатиметься в нашій рекламі.

Не перенапружуючи сірої речовини, я згадала, як племінник розповідав про свою однокласницю, що провалила іспити до вишу й тепер ходить без діла. Кілька разів я бачила ту дівчинку у них в гостях та приблизно уявляла, що вона нам підійде. Після розмови з рідним небожем не

пройшло й п'яти хвилин, як мені зателефонувала та Майя. Розмовний рівень у дівчини був доволі пристойний і я запросила її наступного дня на співбесіду.

Ближче до вечора в офісі з'явився наш керівник й миттю потонув у мені своїм блаженним нетерплячим поглядом.

– Платоне, я знайшла нам помічницю! Завтра дівчинка прийде, щоб її ближче роздивитись. Однокласниця мого племінника. Їй все одно гуляти до наступних екзаменів в КПІ, тому нехай дитина попрацює, – наповнювала сторонньою інформацією я його думки, адже бачила, що всі вони вже знаходяться в мені неймовірно глибоко.

– Добре, я тільки за. А чому це ти якась напружена? Що тут без мене відбувається, розповідай! – відразу зрозумів мій настрій він, хоч вела я себе абсолютно рівно.

– Та все нормально. Ася Павлівна приходила перевиховувати. Каже, що я зваблюю чужого чоловіка, – тепер посміхнулась я й заглибилася в його очі так, наче ми вже були десь за зачиненими дверима на самоті. О, як же я цього страшенно хотіла! Гори вони синім полум'ям ті плітки...

– От стара відьма! Вже поговорила з моєю кікіморою. У цій справі їм обом немає рівних. Всі жінки на світі не такі, лише вони сумлінні й надійні. Я вчора теж суворий допит пережив. Кричала, ніби в мене очі світяться як у блаженного, а в самої вся шия замазана гримом. Знову якогось дурня підчепила, – не стримався він.

– Господи! Платоне, дружина тобі зраджує? – з розмаху сіла я у своє крісло, що аж куприк заболів. Бо від такої інформації можна й свідомість втратити. Він же наче той янгол з небес, а дружина чомусь не цінує? Був би він моїм... На цьому я свої мрії й зупинила.

– Так, і вже не вперше. Хоча, якщо чесно, то ми з нею в цьому раніше ніби змагалися. Прости, що я тобі таке розповідаю, але ж краще від мене почути, ніж колись брудний язик отакої пані тобі сповістить. Так, ми з дружинонькою ще та пара! В церкві не вінчані, раче співвласники

квартири та сина. Ось такі справи, мій чарівний заступнику! – тепло закінчив зізнання Курінний і я міцно стиснула в руці лінійку. Стало боляче. Я відпустила та подивилася на монітор. До кінця робочого дня залишалось ще пів години, а мені страшенно хотілося в його обійми. Тільки їхати знову до готелю було жахливо!

Дійсно треба терміново саджати тут помічницю, бо поки пройшли ті тридцять хвилин, дивлячись на Платона, я думала збожеволію. Весь час бачила перед собою розширені від неймовірного задоволення зіниці та відчувала всього у собі, солодко й гостро...

Нарешті я ввічливо попрощалася з усіма та пішла собі вулицею. За рогом крутий автомобіль Курінного тихо відчинив для мене дверцята і я кинулася на сидіння. Тільки тепер поринула в його очі блаженним полум'ям, адже ми обоє тремтіли від нестримних бажань і гріховної жаги... Платон зірвався з місця й помчав від того вчорашнього готелю кудись у зовсім інший бік.

– Куди ти летиш? – не витримала я, бо чекала коли потраплю хоча б у номер та потону в його обіймах. А він випробовував мене на міцність і вже покинув межі нашого адміністративного району.

Мій бос таємниче посміхався й нічого не говорив. На світлофорі він піймав мою руку і знову звабливо стис. Потім відпустив та поїхав далі. За перехрестям звернув у якийсь двір та вибіг випустити мене назовні.

– Що ми робимо серед цих дворів? Платоне, скажи, не будь таким жорстоким! – вимагала я, а він підхопив пакунки з заднього сидіння та подав мені якісь ключі.

– На, відчини вхідні, – наказав мені й продовжував сяяти. Я притулила електронний ключ домофона й ми зайшли до новенької двадцятиповерхівки та пішли до ліфта. – Натискай дев'ятнадцятий.

– Ми йдемо до когось у гості? Ти здурів? – не здогадувалася я тупенька про його сюрприз.

– Так. Але йдемо до себе додому! Я винайняв нам куточок, щоб не обирати кожного разу інший, та не принижуватись з паспортом на ресепшні й поглядати на годинника. Відчиняй сто вісімдесяту!

Я виконала, а всередині вже бушували шалені думки й мені стало дуже гаряче. Який же він неймовірний у всьому цей Платон Курінний! Виходить, я його раніше зовсім не знала...

В новобудові було гарно. Просторі кімнати, величезні вікна, а за ними лише хмари. Вбудовані меблі, бутафорський камін, плазма на стіні та різні кухонні прибамбаси.

Платон поставив пакунки на один з високих стільців й лише тепер повернувся до мене. Ми впали в обійми одне одного, наче не бачилися кілька віків та поглинали тепло й аромат жаданих тіл...

– Ти неймовірно пахнеш щастям. Я скучив! Хочу все відразу! Прошу: не відмовляй мені...

– Я б не змогла, навіть якби хотіла... Навіщо ти зник на цілісінький день? Спеціально, так?

– Здогадалася? Так, я поруч не зміг би довго витримати, – припав він до моїх губ і вже пестив язик тими своїми неповторними рухами, а я відповідала і ми обоє стогнали від насолоди, ще навіть не роздягнувшись. Спочатку руки шукали чогось такого, що не знайшли від учора, а коли набридли перепони, просто зірвали з себе все та жадібно тонули в блаженстві, відчуваючи тертя шовкових тіл...

Раптом Платон сповз переді мною на коліна додолу і вже проник туди, де вчора розбудив справжнісінький божевільний гріх. Я захопилась за край столу, щоб не звалитися без сил прямо посеред чужої кухні на підлогу й віддатися йому так, як він хотів. Але розпусник тільки ширше розсунув мої ноги й почав мучити невпинним язиком скам'янілий від насолоди клітор. Я стогнала та намагалася втриматися за стіл. Слава Богу, що він був міцний і надійний, інакше вже відбулося б те, що я тільки-но уявила.

Божественний коханець поглинав мою вологу й, час від часу, видавав одержимий стогін та стискав мої стегна. Я не витримала й затріпотіла, задихаючись у його шалених обіймах. А він продовжував мене спокушати й у цьому чуттєвому безумстві я поринала за межі свого розуму та шепотіла:

– О, Господи, що ти зі мною робиш? Вже випив всю... Тепер наповни... Я неймовірно тебе хочу...

Сп'янілий мучитель відніс мене на дивовижне ліжко біля вікна, а поруч гуляли хмари. Це викликало ще гостріше збудження та навіть жахало. Здавалося: якщо під час солодких занять на цьому полігоні не втримати рівноваги, то просто полетиш, наче пташка вниз головою й зовсім не буде страшно. Адже те, що відбувалося між нами й так викликало моторошне умиротворення...

Я дивилась у його наркотично розширені зіниці та слухала, як захмеліло моє тіло. В ньому знову переливалися гарячі хвилі медового блаженства, а неповторно ніжний чоловік легко перетворив мене в покірне крихітне ягня, що виконає всі його бажання... Все зникло, залишився тільки Він і наше грішне неймовірне щастя!

Розділ 8. Живу лише одним

Маленька дівчинка Майя сиділа в нашому офісі й жваво розкручувала рекламу. Вона навіть вміла зробити невеличкий графічний макет та, після мого затвердження, розсилала потенційним клієнтам. Такого бонуса я навіть не чекала, але отримала. Крім того, її зовсім не цікавили очі керівництва. У вільну хвилинку дитина просто сиділа десь у своєму «мереживі».

Підходив ще один вечір звичайного робочого дня. Сьогодні ми з Майєю встигли плідно попрацювати над головним проєктом Курінного, а саме

– будівництвом приміського фермерського центру, з українсько-італійськими інвестиціями. Це про нього Платон розповідав мені ще в перші зустрічі. Та наразі були підписані контракти й навіть зведений основний фундамент. Часто, коли вже не було сил кохатися, ми спліталися в обіймах поруч з хмарами, та проводили своєрідні наради й мріяли про майбутнє.

Я відпустила Майю додому та й бухгалтерка з плановиком вже попрощалися. Залишилося лише дочекатися Платона і його прекрасних почуттів.

Він влетів якимось дивно, а за ним заскочила жінка. Раніше я не мала «щастя» бути представленою його законній дружині. Та наразі моя (не)мрія здійснилася.

Невисока чорнява дама, вся обвішана золотими прикрасами, та з несмаком одягнена в різноколірне вбрання, чимось нагадувала ромську виконавицю гарячих танців.

– Я не буду вас представляти. Настю, пані Курінна хотіла тобі сказати, що вона не тримає зла та звільняє мене з посади свого законного...

Але Платон не встиг закінчити фразу дружини, яку вона ніби збиралася сказати мені, бо насправді жінка вчепилася в моє волосся й закричала:

– Я тобі, тварюко, всі коси повидираю! Будеш знати, як зваблювати мого чоловіка!

Платон опинився біля нас та міцно стис зап'ястя тієї жінки:

– Відпусти, дурепо, бо покалічу! Ти сказала, що поговориш мирно. Я повірив тобі даремно, втім як завжди, в нашому дурному житті.

– Боляче! Згинь! Я їй все одно морду подряпаю... – сіпалась кольорова дамочка, але руку з мого волосся вийняла. А Курінний, не відпускаючи її, поволік на вихід.

– Настю, прошу тебе, нікуди не йди! Я скоро, – кинув мені він та мабуть, супроводив законну половину аж вниз, до охорони.

Його не було хвилин десять і я приблизно уявляла, що відбувається внизу. Сіла й пестила пасмо волосся, котре Курінна намагалася висмикнути. Наш чоловік їй цього не дозволив, але шкіра голови все ж трішки боліла... А чого я хотіла взагалі? Раніше працювала за три тисячі у кол-центрі й голова розколювалася, після розмов за зміну.

Тепер, в офісі зі скляними стінами, я мала помічницю й отримувала двадцять тисяч зарплатні. Від цього моя доглянута голова вже не боліла, але ж я грішила з босом фірми в таємному куточку та пропливала по життю серед медових берегів, аж до сьогоднішніх болісних наслідків.

Платон повернувся до офісу, стривожений та осоромлений. Він уважно подивився мені в очі й сказав:

– Прости, це я винен. Сльозо прохала про розмову з тобою. Казала, що згодна на розлучення. Що буде просити твого дозволу на мої зустрічі з сином. А я дурний знову повірив цій змії! Треба було раніше заборонити їй сюди ходити. Тоді б такого не сталося!

– Та, невже? Платошо, ти ще варту до мене пристав. Я ж по вулиці інколи ходжу взагалі. Чи, як в Штатах, судом заборонимо твоїй дружині наблизитися до мене? Отож-бо й воно! Рано чи пізно це повинно було статися. Добре, що хоч в кінці робочого дня. Так сорому менше. Господи, а звідки взялося, що я можу заборонити тобі бачитися з сином? Дикість якась! Ну якщо вже все вилізло, тоді й мені треба з Антоном поговорити, – ще відходила я від шоку знайомства.

– А він досі нічого не знає? – примружив ображений погляд Курінний та наразі забув про пригоду з дружиною й тактовно натякав на запитання: чи я й досі сплю з законним чоловіком?

– Ні. Якщо ти питаєш про наші особисті стосунки, то Ні. Він і раніше не дуже цим переймався, а тепер я частіше «хворію» у вихідні. Та й це його не дуже турбує, – ляпнула я, не подумавши.

– Про які вихідні мова? – миттю вчепився в мої слова нормальний чоловік.

– Та навіщо воно тобі? Це зовсім нецікаво. Пішли надвір, бо сьогодні на мене приємні стіни нашого офісу чомусь давлять, – чесно зізналась я.

– Ні, спочатку розкажи. Я хочу все про тебе знати, – наполягав Курінний.

– В машині розповім, тут не варто. Досить вже наших сьогоднішніх розбірок, – відрізала я знервовано, тому він не сказав більше ні слова, адже вважав що мій настрій зіпсувався через його дружину.

– Заїдьмо спочатку до Білли, – запропонував він.

Я кивнула та вдала, що не пам'ятаю своєї обіцянки, але ж у впертості ми були ідентичні, хоч і легко справлялися з цим недоліком. Мабуть, нам дуже допомагало взаємне тяжіння! Та наразі він настирливо поглядав на мене й чекав. Я тяжко зітхнула й здалася:

– Платошко, тобі в таке ніколи не повірити. Раніше моє інтимне життя складалося з жорсткого графіка: три хвилини, один раз на тиждень, зранку в неділю. В усі інші дні Антон багато працює над винаходами.

Далі був світлофор, але від почутого Курінний загальмував раніше й ледве не створив аварійну ситуацію на дорозі.

– Що ти робиш? Я більше не скажу ані слова. Дивись, дядько з автобуса позаду нас, показує тобі у вікно середній палець. А водій збоку взагалі очі закрив, – скрикнула я й замовкла.

Платон, жестом, ввічливо попросив вибачення у водіїв та тихо попрямував далі. На сьогодні припало аж занадто відкриттів, не вистачало тільки автопригоди. Але він сам наполіг на моєму зізнанні. Що я вдію, коли воно занадто дивне для нормальних чоловіків? Йому, бачите дико таке чути, а я п'ять років прожила з цим і нікому не

жалілася!

Якийсь час Курінний переварював почуте й мовчав. Ми купили продуктів та вже піднялися у свій тимчасовий дім, а там він похмуро запитав:

– Скажи, що про «графік» ти пожартувала?

– Ні, Платошо, я сказала чисту правду. Не тобі пояснювати, що люди по-різному живуть. У вас з дружиною було змагання: хто більше? А в нас: хто менше. Що з того? Моя сусідка взагалі ходить побита чоловіком. Ось я й кажу: у кожного свої проблеми. Я думала, що мої не такі вже й важливі, – намагалася розрадити я його.

Ми занесли пакунки на кухню й він пішов вимити руки. Я почала розкладати продукти до холодильника, а Курінний підійшов ззаду, розвернув мене до себе й мовчки оповив обома руками, а потім тихенько спитав:

– Сильно вона тебе зачепила? Дуже болить?

Я попестила його співчутливу шовкову голову та поклала свою на його плече:

– Ні! У твоїх обіймах мені не буває боляче. А коли тебе немає поруч – ось тут ніби гарячу смолу заливають, – показала я йому на своє серце й тепер він ще міцніше пригорнув до себе, а потім заглянув глибоко-глибоко в очі та сказав зовсім неочікуване:

– Я божевільно кохаю тебе, моя Настуню! І нам ніщо у світі вже не завадить бути разом. Ти станеш моєю єдиною прекрасною дружиною. Я навіть не хочу питати твоєї згоди. Вона в мене є. Ці очі не обманюють...

Від такого раптового й неймовірно чарівного зізнання в мене ноги підкосилися. Про «неочікуване» я звісно збрехала! Адже немає у світі жінки, котра б не чекала цих слів кожного вечора й ранку з уст чоловіка, якого вона вірно кохає...

Так, я блаженствувала з ним вже понад місяць, але ні про шлюб, ні про високі почуття ми ще ніколи не розмовляли. Я навіть не дозволяла собі аналізувати: чи кохаю його настільки сильно, щоб розлучити тата з сином? Ну, не хотіла я нашкодити дитині! Але ж і сама без Нього жити вже не могла.

Та й мій щирий Курінний був трішечки нечесним зі мною, бо точно чекав на відповідь. Може не про шлюб та інші грандіозні плани в нашому житті, але ж де це видано, щоб представник сильної статі зізнався у своїх почуттях, та не бажав навзаєм, отримати найвідданіших слів? Мені на очі навернулися сльози і я відповіла:

– Нехай не питав та я відповім. Хочу бути твоєю довіку, бо кохаю, як навіть не уявляла. Ти став моєю блаженною мрією і я прокинутися боюсь...

Платон тяжко зітхнув, протер мої сльозинки й обережно прикипів до моїх губ, без єдиного слова. Він добре вмів висловлювати думки та наразі чомусь не знайшов, ні підтвердження, ні подяки, лише віддав всього себе.

Сьогодні в ліжку ми були повністю вільні від таємниць та непорозумінь. Тому, не криючись, змішали медову насолоду і реальність. А віддані вуста, наче молитву, промовляли:

– Кохаю найдорожчу в світі...
– ...Кохаю і живу лише одним!

Усе затьмарював блаженний погляд, коли я рухалась на ньому, тихенько і пластично. Тоді щасливий чоловік спочатку милувався всім відразу, а потім гордо ніжився на грудях та інколи зовсім легенько стискав за шию... Я впадала в транс! Такого неймовірного блаженства ніяк не описати. У цьому треба жити та кохати... Аж раптом він сказав:

– Не покидай! Побудь ще так переді мною. Не можу надивитися на жінку, яку обрав собі навіки... Прости, що налякав. Я виправлюсь.

Дозволь мені залишитися до кінця.

Я не знайшла, ні сили, ні бажання відмовити Йому. Тому не опустилась на постіль, а залишилася й відчула шалене полум'я, що він подарував...

– Я хочу, щоб вона була Даринкою, – прошепотів до сліз розчулений Платон і весь світився, наче факт батьківства вже вирішився.

Коли він заспокоївся й притих, я лагідно поцілувала та обережно примостилась на плечі, котре обожнювало мене там і не боялося, ні зайвої ваги, ані синців. Отак і задрімала...

Розділ 9. День народження

Підходив мій день народження. Спочатку Платон будував якісь грандіозні плани та все возив мене по ювелірках, щоб обрати в подарунок гарне кольє. Чесно кажучи, я терпіти не можу цього залізничця на собі. А в нього, мабуть, та біда застрягла в голові через жадібність колишньої.

– Тошо, я не хочу ніякого кольє. Сто разів казала тобі. Тихенько сходимо до нашого «Едему», посидимо вдвох, як тоді вперше, та й поїдемо спатоньки. Це буде для мене найбільше свято, – вмовляла я його. Але вперте створіння щось вже задумало й тільки чарівно посміхалося мені.

Треба сказати, що тепер вже дві родини жили за якимось дивним, хаотичним графіком, повним несподіванок і таємниць.

І якщо пані Курінна вже докорінно відчула незворотність розпаду родини та ще й так екзотично познайомилась зі своєю наступницею, то Антон Гонта дякуючи своїм науковим розробкам, ще поняття не мав про розлад у власній сім'ї.

Я розумію, що виглядаю наразі підступною гадиною, адже повертаюсь опівночі з гарячих обіймів коханця та тихенько влягаюся спати в шлюбне ліжко. А мій законний чоловік, після нескінченного спілкування з електронним світом, нічого не підозрює й спокійно спить у своєму кутку. Та поки цей страшний тупик не має свого саява в кінці!

Інколи ми з Платоном залишаємось на ніч у винайнятій квартирі й тоді вдома я пояснюю це терміновим відрядженням. Дивно, але здається Антон щиро вірить у цю брехню. А може йому просто байдуже? Якось я вже була на грані щиросердного зізнання, але тоді мій чоловік ніяк не міг знайти потрібної чашки, котра стояла у нього перед носом і я мовчки пішла геть.

Та напередодні мого свята Платон Курінний все-таки пообіцяв, що перевезе на дев'ятнадцятий поверх давно зібрану валізу, щоб залишитися зі мною назавжди.

Але вранці до офісу він прийшов якимось смиканим та неуважним. Навіть личко його виглядало пом'ятим та блідим. Я ледве дочекалась обіду, щоб спитати: в чому справа? Він розстебнув гудзика на сорочці і я побачила там глибокі криваві подряпини... Це мене страшенно збурило!

– Платошо, що це все означає? Хто таке зробив? – втрачала я розум, адже йому було боляче. А ще губилася в припущеннях: хто міг доторкнутися там, де все лише моє?

Він зітхнув і пояснив:

– Вчора ця ненормальна відправила малого до сусідів і вирішила влаштувати мені вечір гарячого інтиму. Уявляєш: начепила на себе смішний напівоголений гарнітур і почала чіплятися. Я зняв її та трішки відштовхнув. А вона як кинеться з кігтями та скаженим криком: «Тоді дарунок твоїй б... від мене, на пам'ять!»

Я розсміялася, та Платону було чомусь не до сміху. Він застебнувся й продовжив:

– Бачиш, Тусенько, якщо ти нормальна розумна жінка, то сприйняла цю дикість спокійно. А та дурнувата казала, що ти як побачиш, то кинеш мене і я залишуся їй.

– Хм! Дружина вирішила втримати тебе за будь-яку ціну? – пила я каву з пухкою булочкою та намагалася заспокоїти коханого. – Тошо! Ну, невже ти міг подумати, що на мене таке подіє?

– Звісно, ні. Але я боюся, що вона тобі утне якусь гидоту. Це не баба, а суцільний пекельний гріх, – стискав мою руку Платон.

– Та нічого вона нам не зробить. Я кохаю тебе й вірю, як собі. Давай, допивай каву й підемо трохи попрацюємо, а потім поїдемо до нас і я буду тебе лікувати. Ти ж розумієш, що тобі треба зробити щеплення від сказу, а в мені така сироватка є, – жартувала я й Курінному попустило. Він навіть посміхнувся, бо відразу уявив мою «сироватку» в собі.

Але на цьому мадам Курінна не заспокоїлась. Звідкись вона дізналась про мою святкову дату. Я навіть здогадуюся про її джерела. Адже Ася Павлівна вже неодноразово запитувала: які квіти мені подарувати на день народження? Наче хтось про таке цікавиться заздалегідь!

Надворі була холодна пора й багато людей хворіли на сезонний грип. Платон жалівся, що після невдалого «інтиму», коли малий побував у сусідів, він трохи прихворів та не ходить до школи. Але напередодні мого дня народження Курінний знову прийшов до офісу не при собі.

– Що сталося цього разу, Платошо? Чого ти такий, наче не спав уночі? – запитала я, відправивши маленьку помічницю за флаєрами до видавництва.

– А я й не спав. Ми відвезли Дімку до лікарні на лівому березі. А ще я залишався з ним до ранку.

– Господи! А що з ним? – обійняла я Платона за плечі.

– Дурна баба відправила тоді малого до сусідів, у розплідник інфекції. Вчора ввечері він горів і ми викликали швидку. А ті, не довго думаючи, забрали до лікарні з підозрою на пневмонію. Сказали: треба чергувати. Ну, я й залишився... Господи, як же тепер наше з тобою свято? – розривався на шматки добрий чоловік.

– Та забудь ти про наше свято! Діма поздоровіє, тоді й відсвяткуємо. Хоча я не дуже розумію: хіба до інфекційних відділень пускають батьків чергувати? – вирвалось у мене законне питання.

– Я не знаю, але та дурна курка сказала, щоб я й сьогодні невідкладно їхав. Знаєш, я почуваюся так, наче треба розділитися навпіл. Тусенько моя, прости! Скажи, що не будеш мене ненавидіти? – обіймав мене він.

– Тошо, я тебе кохаю! З якого дива мені ненавидіти? Навіть не вагайся, просто їдь. Головне, щоб все було добре, – палко поцілувала я його посеред офісу, бо виглядав він погано й мені було вже не до пліток.

Курінний поїхав рятувати сина. А я вийшла на вулицю й тихо пішла в бік дому та весь час відчувала дивні позиви внизу живота і в спині. В мене була тижнева затримка, але за підготовкою до переїзду на нове місце проживання, я не надавала цьому факту великого значення.

Та вдома мої підозри підтвердилися. З мене інтенсивно йшла кров. Я постояла під прохолодним душем, поклала прокладку та вляглася з холодною грілкою на животі. Біль наростав і я прийняла доволі міцну заспокійливу пігулку. Тепер трохи відпустило.

На душі було дуже гидко. Я ніяк не могла зрозуміти, чому Доля приготувала мені на день народження такий жорстокий сюрприз? По-перше, відібрала у мене коханого чоловіка тому, що в нього захворів син. А по-друге, можливо наразі з мене виходила наша перша дитинка, яку так страшенно бажав Платон Курінний. Звісно вона була ще зовсім маленька, але якщо кровотеча до завтра не заспокоїться – прийдеться брести в поліклініку та питати рішення у лікарів.

Так, останні вибрики пані Курінної звісно вибили мене з колії, хоча всі

зусилля я вклала в те, щоб довести Платону несуттєвість її дій. Багато й так невирішених питань каменем висіли на наших шиях, а моє дурне свято лише додало знервованості. І ось результат не змусив на себе чекати!

Коли мій Гонта повернувся з інституту я лежала, наче риба на дні й боялася рухатись. Він традиційно спитав, чи нічого мені не потрібно та пішов працювати за комп'ютером, а мені було просто нестерпно на душі. Виходить: не сядь я тоді до Платона в автомобіль, не піди до нього на роботу та ще й не покохай – всі були б абсолютно «щасливі». А тепер купа людей на роздоріжжі, в брехні й таємницях та ще й невідомо, що наразі робиться зі мною?

Наступного дня, замість їсти святкового торта, я пішла до поліклініки. Знайома лікарка вирішила не жартувати з першою вагітністю та миттю відправила на УЗД. Там два спеціалісти довго радились чи направляти на аборт, чи залишити спостерігатись та чекати поки воно вийде саме, й схилились до другого варіанту. Мені виписали якісь заспокійливі ліки і я повернулася додому.

У шлюбному ліжку я знову плакала. О, тепер я робила це страшенно часто, але намагалася, щоб ніхто не бачив! Ось і зараз мені було неймовірно шкода маленького Курінного, що не встиг вирости в мені та через негаразди дорослих пішов у вічність, не бажаючи вовтузитись у нашій багнюці.

Коли через кілька днів ми з Платоном зустрілися, він мені розповів ще дивнішу історію, ніж я могла розказати йому. Виявилось, що його «дружина» захотіла використати легку застуду сина на шкоду нам з Платоном. Начебто для лікування, вона змусила малого посидіти в дуже гарячій воді, а потім навалила на нього купу ковдр і звісно у дитини піднялася температура. А тут якраз з'явився Курінний і вони викликали швидку. У своєму екстремі дружина Платона була швидша за тих лікарів. Вона встигла заплатити їм, щоб здорову дитину відвезли до інфекційного відділення. На додаток вона відправила туди тата, для чергування біля сина. Але коли вранці прийшла інша зміна – непроплачений спеціаліст влаштував співробітникам гамірний наганяй

та виштовхав здорових людей з відділення геть.

Я щиро раділа, що з малим Платона все добре. Та під час нашого зіпсованого свята і я дечим «перехворіла». Як наказували лікарі мірила температуру та кілька разів пісяла на тести. Але тепер вони вперто демонстрували, що я практично здорова. Ось тільки моя душа була зовсім хворою й не хотіла одужувати, навіть в обіймах Курінного.

Він весь час винив себе та свою родину, а я просто бажала побути на самоті! Сказала, що теж застудилася й полежу в себе вдома. Знаєте, через два дні після страшного дня народження, навіть Антон згадав про мене й приніс квіти. Перепросив, що захопився черговим проєктом і забув про мене. Та хіба вперше?

А в мене наразі було лише одне бажання: щоб про мене взагалі забув цілий світ. Можливо тоді цей двадцять восьмий рік народження не був би аж таким тяжким?

Розділ 10. Чарівна покупка

Після нещодавніх подій я вже не хотіла, ні переїзду в чужий дім, ні святкування. Мені просто треба було зрозуміти: чи хоче Настя Гонти стати ще однією Курінною? Та не дай Боже захворіти на голову, як моя попередниця! Чомусь же ця дивна жінка вдалася до таких непередбачуваних і брудних дій, що навіть сина не пошкодувала вкласти до інфекційки...

Коли я відмовилась від гучного свята, мій бос задумав якийсь новий сюрприз, але сперечатися з ним в мене поки не вистачало сил. З досвіду минулого життя, він все-таки купив мені золотий гарнітур: перстень, ланцюжок та підвіску. Може так намагався залагодити ту страшну дірку, яка з'явилася в моїй душі після втраченої надії на дитинку? Та я нічогісінько йому не сказала. А навіщо? Все, що могло статися, вже сталося! Син його одужав. Я прийшла до офісу на роботу. Мій чарівний

Курінний знову розцвів, ось тільки шаленого кохання у нас тепер якось не виходило. Як тільки він до мене торкався, я згадувала той моторошний біль, що пережила в день свого народження... Виходить, пані Курінна досягла поставленої мети!

Але Платон не здався й вирішив діяти напролом. Якось він сповістив, що ми їдемо на зустріч з представником забудовника.

– Добре, – сказала я й навіть не підозрювала, що це стосується нас особисто.

Ми приїхали на Пушкінську й повернули у старий двір. В історичному будинку, на першому поверсі, знаходився один з офісів найбільшого забудовника нашого міста, що славився шикарними новобудовами.

Серйозна дамочка, коли почула ім'я Курінного, стала набагато привітнішою, запросила нас сісти й дістала каталоги, що красномовно демонстрували їх будівельні шедеври. Тільки зараз я зрозуміла, що ми приїхали не по роботі, а обирати квартиру собі. Останнім часом Платон став більш загадковим та полюбив робити мені неочікувані сюрпризи.

– Ну, ви обирайте, а я поки відійду до інших клієнтів, – ввічливо промовила дама та пішла до столу навпроти.

– Платошо, що ми тут робимо? Чому не сказав мені: для чого поїхали сюди? – сумно запитала я веселого чоловіка. Та його відповідь була більше ніж прогнозованою:

– Настуню, я хотів зробити тобі сюрприз! Дивись оцей ЖК на Золоторітській дуже красивий, правда? І знаходиться в тихому дворі, поряд з площею Перемоги.

– Ага! Відразу за цирком. Якщо буду себе погано вести, здаси мене дресувальникам, у вільну клітку, – не дуже смішно пожартувала я. Та й взагалі мені чомусь було зовсім не до сміху. Хіба такі питання не вирішуються вдома, в обіймах? Але ж дому в нас ще не було й саме тому закоханий бос привіз мене сюди.

– Тусенько, потерпи трішки! Ось купимо свій куточок і все налагодиться, – сміливо пообіцяв мені він.

– Платоне, але ж він скоріше за все, коштує як три квартири на периферії? – не зменшувала напруги дипломована архітекторка.

– І що з того? Я хочу, щоб ми з тобою прожили життя в яскравому світі. Хіба ще не нажилися на тій периферії? Сонечко, скажи «так» і я покличу серйозну тьотю, – благав він та дивився таким поглядом, від якого я просто махнула рукою.

– Клич. Та тільки де ми візьмемо на цю величну новобудову стільки грошей? – тоді вперше прозвучало з моїх вуст фатальне запитання.

– Кохана моя, гроші то бруд! Є одна думка з кредитом. Я тобі потім розповім, – замріяно посміхався Платон.

– Але ж кредит, то страшна й дуже затратна річ! – намагалася повернути його думки в розумне річище я, та цілеспрямований чоловік мене не слухав. Покликав даму і вперто відповів:

– Пані Світлано, ми обрали цей комплекс. Ви казали, що він готовий та зданий в експлуатацію, але залишилось кілька непроданих квартир.

Тобто Курінний вже розмовляв з нею та навіть обрав варіант, а мене привів так, для загального огляду. Після невдалого свята він наче підозрював погане й намагався прискорити хід подій.

– Неймовірно гарний вибір! – зраділа дама, адже не кожен може собі дозволити квартиру в сто квадратних метрів, в комплексі з червоної цегли, на пагорбі за Київським цирком.

– А ми могли б спочатку оглянути майбутню покупку? – законно прозвучало питання від Платона.

– Звісно! Я зателефоную голові ОСББ, що завжди там присутній. Він

супроводить Вас до квартир та всі покаже. А вже як оберете конкретну – ласкаво прошу до мене. Хоча я б радила ось цю. Вона виходить вікнами на схід та південь і взагалі тут краще планування, – радо консультиувала жінка.

– А хіба в одному будинку, однакові квартири мають різне планування?
– влізла я зі своїм інтелектом.

– Так, шановна пані! Майже всі квартири в цьому комплексі збудовані на замовлення й тому мають абсолютно різне планування, – схилила переді мною свою доглянуту голівку представниця забудовника.

– Тоді можете телефонувати голові. Хвилин через двадцять ми будемо з дружиною на місці, – ляпнув Курінний і ми розпрощалися з дамою.

– А я вже твоя дружина? – сумно посміхнулась я в автомобілі.

– Так! З самого початку й назавжди. Невже це твердження може викликати сумніви? – впевнено відповів мені він. – Моя найкраща в світі дружина. Інакше вже ніколи не буде!

– Платошенько, а скажи мені: скільки та чарівна покупка коштує на старті? – не стала сперечатися відносно «дружини» я з ним, бо наразі рахувала проценти, котрі з’їсть той кредит за роки виплат.

– Сонечко моє, ну навіщо воно тобі? – загравав до мене чоловік.

– Але ж ти казав, що між нами ніколи не буде секретів. Та й потім я сподіваюсь бути учасницею виплати кредиту? – мабуть, натякала я на законний шлюб.

– Звісно, моя кохана! Дивись, зараз цей об’єкт коштує всього-на-всього двісті тисяч, – абсолютно спокійно сказав Курінний.

– Що??? Тошо, ми вже нікуди не їдемо й нічого роздивлятися не будемо! Ти зовсім розум втратив? Де взяти такі страшні гроші? Телефонуй тій Світлані, нехай забуде про наш кредит! – засовалась я на

штурманському сидінні.

– Та є в мене один безвідмовний варіант! – продовжував сяяти Платон, а в мені відразу чомусь заворушились сумніви, коли він додав: – Багата тварюка, що заборгувала мені серйозну послугу.

– Ти наразі натякаєш на якийсь кримінал? – прискіпливо допитувалась я в нього.

– Чому відразу кримінал? Ну, так – нинішні кредитні спілки роблять багато дурниць, але ж я не наркобарон. Просто візьму позику та й буду потроху платити. Здається приїхали! – радісно повернув у двір комплексу окрилений Курінний.

Я не стала марно боротись і квартиру ми подивились. Вона дійсно була шикарною й мабуть, коштувала своїх страшних грошей. Але точно не варта була того горя, що принесла нам усім.

– Тепер тобі залишається нарешті поговорити зі своїм вченим, щоб ви негайно подали на розлучення. Хочу в наш дім привести мою наречену. А доки в РАЦСі тягатимуть папірці, я виб'ю грошенята й оформлю кредит. Тусенько, сьогодні ж розв'яжи питання, прошу, – підвіз мене додому Курінний і помчав до своїх темних справ, у невідомому напрямку.

Ближче до вечора, коли мій законний чоловік повернувся з інституту, я накрила на стіл та попросила його уваги.

– Антоне! Нам треба дуже серйозно з тобою поговорити, – сіла я на своє місце навпроти нього. – Вибач, будь ласка, але нам потрібно розлучитись...

Він спочатку як завжди кивнув, бо довіряв мені всі справи, а потім відірвався від їжі, на диво уважно подивився в мої очі й відповів:

– Щось я запрацювався! Хіба сьогодні перше квітня?

– На жаль, Ні. Антоне, я винна тобі таємницю, адже давно живу з іншим чоловіком і дуже його кохаю. Це несправедливо, й тому я прошу про розлучення. Моя квартира нехай залишається тобі, ти заслуговуєш на неї. А мене просто відпусти, будь ласка, – ввічливо попросила я Гонту.

Тепер до мого вченого дійшло, що я не жартую і всі ті мої чарівні наряди та французькі парфуми, якими з деякого часу пропах весь наш дім, а ще веселий настрій та купа квітів – дійсно наслідки моєї подружньої зради. Він знизав плечима й відповів:

– То ось звідки всі ті хвороби в наш вихідний? Скажи, хоч хто він такий?

– А тебе лише моя недільна відмова хвилювала? Так це невелика втрата. Воно тобі, по-моєму, зовсім ні до чого. Хто він? Мій колишній однокласник, мій бос і неймовірно коханий чоловік. Та ти його не знаєш, – доповідала я, наче на лекції.

– Чому ж не знаю? Я вас бачив уже кілька разів. Коли він підвозить тебе своїм автобусом під наш дім, ви так звабливо цілуєтесь на прощання, наче сімнадцятирічні, – ображено відкрився Антон.

– І ти так спокійно про це говориш? Невже тобі байдуже, наче я кухонний стільчик, котрий можна переставити з місця на місце та й по всьому? – починала заводитись я, але Гонта протер підборіддя серветкою й сповістив:

– Я не проти, коли ти так вирішила. Сходи до РАЦСу та домовся. У мене наразі багато роботи, але все необхідне я підпишу. Дякую за вечерю! – і спокійно пішов провалитись у свій електронний вир. Та я не змогла спинитися й пішла за ним:

– Вибач, але як ти про нас дізнався? Невже слідкував за мною?

– Дуже мені це треба! Дружина твого судженого зателефонувала й розповіла. Я спочатку не повірив, а коли побачив – важко було сперечатись. Ви як ті два голубки! Все? Я можу працювати? –

непохитно подивився на мене чоловік і поклав пальці на клавіатуру.

– Ясно. У вас з нею тепер клуб зраджених половин? Вітаю! За згоду дякую та перепрошую, що потурбувала! – розізлилась я й пішла з кімнати геть.

Розділ 11. Новий рік

Невпинно наближались новорічні свята. Я накупила найкрасивіших ялинкових прикрас та тримала їх на квартирі. Звісно ми не встигнемо з Платоном перебратися до тієї розкішної новобудови й тому прийдеться зустрічати Новий рік у чужому домі. Але ялинку ми все одно поставимо і я приготую купу смачних страв до новорічного столу.

Це буде наш перший Новий рік разом. Наступного дня Платон сходить поздоровити сина. Він вже купив малому бажаний подарунок і я зовсім не проти цього. Адже попереду в нас стільки чарівних новорічних свят, навіть не порахувати! Пізніше ми будемо зустрічати Новий рік спочатку з маленькою дівчинкою, а потім у нас з'явиться хлопчик... Ми про це часто розмовляємо, і в тих розмовах я починаю забувати про пекучий біль минулої втрати.

Ялинку Курінний привіз дуже красиву! Блакитна смерека була стрункою й чарівною. Потім ми їздили на ринок, щоб купити найсвіжішого м'яса, бо я мріяла порадувати коханого домашніми ковбасками. Робити ту смакоту мене навчила рідненька бабуся і в неї це виходило неймовірно смачно. Я вже кілька разів тушкувала ковбаски й навіть Гонті сподобалося.

Красуня, з балкона, поширювала неймовірні терпкуваті аромати, які я страшенно люблю. Звісно прикрашати ми з Платоном будемо її разом, як показують у кіно! Це так захопливо: чіпляти на гілочки іграшку за іграшкою, наче будувати новий дім, чи взагалі нове життя. А коли вона засяє гірляндами – ми з Коханим будемо цілуватись під нею та

планувати все найкраще для нашої родини...

Тільки наразі мені зовсім не до розваг! Я замаринувала м'ясо на ковбаски та вже розмірковувала про всі страви, за списком. Треба підготувати кілька смачних салатів, щоб вистачило на свята. Всього потроху, але ж це дуже зручно. Ось відкриваєш холодильник та обираєш, чим сьогодні будеш годувати свого найріднішого! Тому мені прийдеться плідно попрацювати.

Та я зовсім не проти, бо Платон зараз теж дуже зайнятий. По-перше, його міжнародний проєкт за містом вимагає багато часу. Раптово з'явилися італійські партнери й не дуже переймаються новорічними святами. Вони хочуть особливої уваги, тому весь час викликають його на об'єкт. То їм здається, що державний прапор нерівно висить, то кошторис треба підкоригувати прямо посеред новобудови... Словом, іноземці хочуть бачити поруч керівника проєкту й тут нічого не поробиш.

А мій Курінний ганяє всюди, наче заведений зайчик. Він страшенно радіє, адже той темний суб'єкт вже пообіцяв Платону грошей на кредит. Ось тільки я поки не зрозуміла, якого біса він теж захотів вибратися за місто? Сказав, що хоче бачити: звідки капатимуть його проценти.

В сучасній духовці ковбаски тушкуються дуже гарно. Від їх чарівних ароматів давляться слиною пів поверху пожилеців. І хоч нам скоро звідси з'їжджати, ми познайомилися з деякими з них. Одна дама так просто прийшла запитати в мене рецепт того, що так звабливо розповсюджується на кілька поверхів і я щиро дала їй свою таємну формулу. Мені зовсім не шкода, бо наразі я люблю цілий світ!

На годиннику вже майже дев'ята вечора, але мій працьовитий бос ніяк не хоче повертатися додому, щоб все-таки прикрасити ту чарівну ялинку. Я б і сама почала, але приволокти з балкона дерево в мене ніяк не виходить. Тому нехай почекає на Платона. Я маю ще безліч справ, та абсолютно не вбрана до свята!

Ось я дійшла до самої себе і вже помила голову та почала робити

укладку феном й весь час набираю Платона, але він чомусь настирливо знаходиться поза зоною...

– Ох, вже мені ці чоловіки! Якщо я не подивилась: скільки було зарядки, то йому й байдуже. А телефон явно розрядився! Та нічого, як приїде, то відразу отримає наганяй за мої втрачені нерви, – говорила я до дзеркала й щасливо посміхалась.

Далі тому, хто не любить про страшне – краще не читати. Бо такої неймовірної біди я не тільки не чекала, а навіть уявити не могла у своєму тихому та простому житті. Але якщо маєте співчуття – тоді читайте...

Коли пробили куранти, я сиділа без ялинки, без ігристого й звісно без Коханого поруч. Він так і не з'явився більше у моєму житті. Просто канув у міжзоряний простір та залишив мене з новорічною істерикою, а ще багаторічним горем, що вже ніколи не пройде й не покине мою спустошену нещастям душу.

Ту новорічну ніч я назвала найжахливішою у своєму житті. Коли люди раділи Новому року, я вибралась з чужої оселі, адже там мені було страшно й самотньо. Залишила Платону велику та гірку записку й, на таксі, повернулася до свого старого дому. Мені здавалося, що Курінний потрапив у якусь халепу й не хоче мене засмучувати. Тому я збиралася всюди телефонувати.

Гонти вдома не було. Можливо він подався святкувати Новий рік до нашого кума, за місто. Я не знала з чого починати, але рука весь час тягнулася до номера колишньої Платона. Може Курінний поїхав поздоровити сина? Але ж подарунок лежав у нас на дев'ятнадцятому... Були думки, що Платон потрапив до автопригоди й не міг, або не хотів мене травмувати під час свят. Таке він теж міг утнути.

З цього я й почала. Зателефонувала в міську довідку, що все знала про пригоди та лікарні. Але з такими даними пацієнта в міських лікарнях Києва не було. Знаєте, що порекомендував мені новорічний оператор? Він порадив зателефонувати до моргу... Мабуть, йому було важко

чергувати на свята, тому він і був настільки злим.

Я вляглася на улюблене місце для плачу і проревіла пів доби. Я ж зрозуміла, що нічого не вдію й треба просто почекати. Десь біля обіду додому приперся Гонта. Він дійсно вночі був у кума і хоч там ще продовжували гуляти, Антону не терпілося всістися за комп'ютер. З нетверезими людьми йому було нецікаво, адже мій геній був непитушим.

– Що, невдале у закоханих вийшло свято? – спокійно запитав мене він та додав: – Милі лаються – тільки тішаться. Не плач, помирись! Хочеш, наллю ігристого? Десь тут було.

Та я лише ридала, наче мене різали на шматки й тоді Гонта не витримав:

– Так, а що діється взагалі? Чого ти така розбита?

– Платон кудись зник... Вчора додому не прийшов і телефон його не відповідає... – жалілась я людині, з якою прожила під одним дахом п'ять років та зрадила й кинула, а напередодні новорічного свята ще й попросила про розлучення.

Звісно Антон Гонта був не дуже вдалим коханцем і неуважним господарем, але як людина – добрим і співчутливим. Він бачив, яка я була окрилена майбутніми змінами в житті й тому наразі попросив:

– Перестань! Ці дитячі сльози нічим не допоможуть. Пошукаймо твого мачо. Ти вже телефонувала кудись?

– Так... У лікарняну довідку...

– І що сказали? – тягнув з мене інформацію чоловік.

– Що такий до них не звертався... Немає його у лікарів. Сказали, щоб я... Вони сказали про морг! – знову залилася сльозами я й не могла вимовити більше ані слова.

– Ну, знаєш! Це дійсно дві основні інстанції, куди направляють, але навіщо ж так відразу? – пожалів мене Антон. – Давай, пішли поп’ємо кави або чаю, бо я так розумію, що ти з учорашнього дня лише чекаєш й нічогісінько не їла.

– Як ти собі це уявляєш? Людина, яку я кохаю безслідно зникла, а я буду живіт напихати? Антоне, ти зовсім серця не маєш? – оце вже здається був перебір! Бо хто ж тоді має серце, як не чоловік, що намагається допомогти зрадниці та ще й цікавитися долею її бойфренда?

– Все-все! Не буду. Але каву наразі піду зроблю. Щось мені не сподобалися пундики куми. Зовсім готувати не вміє, – констатував Антон та пішов до кухні.

Каву він звісно зробив, але пити я відмовилась. Тоді він взяв свою чашку до комп’ютера та пішов працювати. Не знаю, що він там робив, але хвилин через десять я почула таке, що від нього не часто почуєш:

– От, блін чортів! Це ж треба таку халепу утнути!

Потім він повернувся до спальні та сів біля мене на ліжку. Ще дивнішим було те, що він попестив мене по голові, а потім прорік:

– Ти тільки, будь ласка, не хвилюйся, але твій Платон Курінний не прийде більше. Вчора він помер!

Наче в пекельному сні я почула ці страшні слова та уважно подивилася на Антона. Я його сильно образила, але ніколи в житті він не став би жартувати такими речами й це було ще страшніше.

– Це неправда! Не може! Ну, не може такого бути! Минулої доби він ще був зі мною, а тепер Його немає?

Два короткі слова: «Він помер...» перекреслили все у моєму донедавна щасливому житті. І зараз я бажала лише одного: піти за ним туди, де б він зараз не був.

– Де ти це взяв? Такого не може бути! – билась я в істериці на власному ліжку, але Антон людина освічена й розумна, тому він пояснив:

– Я заліз в одну не дуже доступну базу. Ось там така особа дійсно присутня. Через кілька годин оператори внесуть його прізвище до списків моргу. А наразі тобі все одно нічого б не сказали. Правда, епікриз дуже дивний? Він що хворів?

– Нічим... ніколи в житті... наскільки я знаю. Про що ти говориш? – доходила я в муках.

– Але ж в медичному підсумку сказано: інсульт! Значить десь перегрівся твій...

– Не може! Не може такого бути! Платон ніколи не хворів... Я знаю: його вбили! –

вперше видала я тоді вердикт, що дуже скидався на правду.

Розділ 12. Наслідки

Далі час пішов без мене. Спочатку я рвалась побачити його в морзі. Потім хотіла потрапити на похорон, але слава Богу зі мною поруч був чоловік, що вмів критично оцінювати все, починаючи від різних формул і закінчуючи оцінкою людських стосунків та почуттів. Саме Антон Гонта, мій законний та ще нерозлучений чоловік, таки поїхав зі мною до міського моргу.

Випадково, чи волею долі, ми натрапили саме на того студента-медика, що приймав тіло Платона на зберігання. Ми дали хлопцю трохи грошей і він відверто пояснив:

– Знаєте, я навчаюсь лише на другому курсі, але в мене немає батьків.

Тому часто доводиться опікуватися тут мертвяками. Я бачив їх вже силу-силенну, та ще ніколи в житті не зустрів інсульту, з такою діркою в голові. Тільки ні під які протоколи я цього не повторю...

Я вийшла на холодну вулицю, а перед очима мерехтіли плями та зірочки. Звісно, я почула саме те, що підозрювала. Ну не міг Платон Курінний, добровільно чи випадково, втратити життя на злеті в той час, коли намагався купити для нас гарний дім та мріяв народжувати зі мною діточок. Він би обов'язково боровся! Значить поруч був той, кому він довіряв. Ось тільки як його знайти?

Гонті я нічого не сказала, але тихенько почала копати. Спочатку телефонувала тим, з ким встигла познайомитись, працюючи у Курінного. Та вони були далекі від останніх подій і тільки висловлювали співчуття. Зате Ася Павлівна гаряче стверджувала, що це я винна в смерті Платона. Адже коли б не влізла в його «щасливу» родину – все було б добре? Злий язик старої звісно говорив словами його дружини, але я розуміла, що в чомусь вони праві та вважала себе винною...

Далі я згадала про того кримінального типа, якому ми перебудовували заміські туристичні котеджі. Дивно, але він мені допоміг. У таких людей зв'язки дуже різноманітні й скоро я вийшла на гада, з яким мій нещасний Платон домовлявся про кредит. Ось тільки те, що я почула від незнайомця лише підтвердило мої підозри, коли я просила Курінного не зв'язуватися з ним. А сказав він наступне:

– Ти хто така, щоб ставити мені подібні запитання? У Платона тих дівуль було, хоч греблю гати, а ти губу розпустила... Тепер слухай мене уважно: залізь у діру, з якої він тебе викопав і сиди там дуже тихо. Звісно, якщо жити хочеш! Зрозуміла?

– Ви мені погрожуєте через те, що винні в смерті Платона? – спитала я абсолютно спокійно.

– Повторюю для дурних: ще раз ляпнеш таке й будеш лежати на кладовищі поруч з ним. Оце я тобі, дівчинко, точно гарантую! – й кинув

слухавку.

Тепер мені залишалося піти до іншого слизького типа, який без розголосу, але ж опікувався фірмою Курінного за добрі гонорари, і я поперлася прямо в його серйозну установу. Тільки там мені сказали, що такого працівника у них не існує й мені краще піти... Кінці обірвалися!

Доки Платон був живий все навколо здавалося простим і зрозумілим. Але як тільки його не стало, всі почали зникати або поводитися дуже загадково. Я б може ще марно копала, до моменту умиротворення на столі в морзі, зі схожим медичним висновком: інфаркт чи інсульт. Але Антон Гонта, як розумний чоловік, просто заборонив мені походеньки по невідомих конторах, в пошуках недосяжної істини. Пройшло трохи часу і вдома, за вечерею, він вирішив провести зі мною роз'яснювальну роботу.

– Скажи, а чого ти добиваєшся своїми пошуками? Твого Платона вже не повернути до життя, щоб ти не робила. А тебе відверто попередили: не шукати правди. Ти ще не зрозуміла, що його вбили за ті гроші? Це ж елементарно. Він домовився з кримінальною структурою про видачу великої суми готівкою й вони погодилися. Гроші з фонду, думаю, вийняли. Може навіть на зустріч привезли. Але йому давати не збирались. Валюта просто зникла в невідомому напрямку, а нещасний отримав дірку в голові, бо можливо чинив опір. Саме так я це бачу. Настю, ти про одне радій, що не встигла оформити з ним шлюб, адже на тебе повісили б величезний кредит. Розумієш?

– Антоне, мені чомусь завжди здавалося, що ти далекий від подібних речей, – знизала плечима я тоді.

– Та слава Богу, що далекий. Але ж дурним себе не вважаю. Тому дуже раджу тобі: забути та жити далі. А я, якщо дозволиш, знову буду поруч...

Я нічого не відповіла йому та їсти вже потроху почала, хоч і схожа ще була на загробну тінь.

Будівельну фірму Платона Курінного спочатку законсервували та згодом вона припинила існування. Міжнародний проєкт перехопила інша, до чортиків щаслива, будівельна контора та мабуть, вже здала італійцям той курник.

Дівчинка Майя, що деякий час працювала у нас на рекламі, восени вступила до омріяного вишу.

Орендована хатинка з хмарками, що бачила багато нашого з Платоном щастя, повернулася до законного власника. Вона була проплачена наперед і я залишила орендодавцю все як було: ялинку, іграшки, купу посуду й одягу. Не через великодушність, просто бачити не могла жодну річ, яка б нагадувала мені про палке Кохання і чорну Смерть. Можливо наступні щасливі закохані отримали від хазяїна наші подарунки. Та не дай Боже їм нашої страшної спадщини!

Про дружину Платона казали, що не зважаючи на траур, вона дуже скоро вискочила заміж за якогось юриста. А я, щоб не здуріти від своїх думок в чотирьох стінах, знайшла собі тиху роботу з восьмигодинним робочим днем.

І лише через рік я вибралася на кладовище, щоб побачити могилку Платона. Раніше я б не змогла. Кума Соля натякала, що може поїхати зі мною, але то була дурня. А їхати з Антоном Гонтою – відверте блюзнірство. Тому я взяла таксі та букетик квітів і пішла на зустріч зі своїм нездійсненим величним Коханням одна.

На radoщах, що він помер, колишня дружина поставила Курінному гарну велику стелу, а непоганий художник вигравіював дуже схоже обличчя. Я поклала квіти на могилку, сіла на лавку поруч та запитала голосом, який тепер завжди був неживим:

– Скажи мені, Платоне Курінний, навіщо ж ти кинув мене тут так раптово й безжально? Чому не послухався, коли я просила? Хоча, звісно, від долі не втечеш. Значить нам на роду було написано: двічі зустрітися, покохати та не дожити до радісних днів. Не знаю, скільки відведено тут мені, але про НАС я завжди пам'ятатиму. Ось тільки сюди

більше не прийду. Почивай з миром і прощай! – я вклонилася й пішла жити далі.

Я не відчувала себе живою, але ж поки й не померла. Значить буду дихати, скільки доля накаже. Ходитиму до церкви та ставитиму свічки: мамі, татові та Йому – чоловікові, що дав мені в житті маленький шматочок неймовірного Щастя і такий страшний біль, який зникне з цього світу лише разом зі мною.

Наостанок хочу попросити всіх жінок Землі: заради вашого ж блага, ніколи, навіть якщо здається, що це дуже легко – не спокушайтеся на чуже. Не варто порушувати Божі заповіді, адже наслідки цього гріха нестерпні й жахливі!

ЧАСТИНА 2. Розділ 1. Живий мрець

Першу частину розповіді я почала з жахливого краху свого неймовірно прекрасного Кохання до чоловіка, що став моєю долею, однодумцем та блаженним щастям на землі.

Потім поступово зізнавалась, що у моєму житті гнітило та було несправедливим. Але ж навіщось доля подарувала мені зустріч з тим, кого я раніше знала й не помічала. А Він віддав мені всі зорі світу та палке почуття, хоча насправді був чужим! Саме завдяки підступності жінки, котра замість кохати, ненавиділа його – прийшло нещастя. Так я вважала, адже вона з насолодою додавала нам біди, використовуючи брудні методи, й не шкодувала навіть власної дитини. Ніби граючись, вона мимоволі, відібрала в мене перше материнство та страшенно зраділа смерті батька свого сина.

А моє життя, з Його смертю, зупинилось...

Набагато пізніше я аналізувала все, що сталося й розуміла, що мій власний чоловік таки допоміг мені вижити. Ні, не великим коханням чи

розрадою, а байдужістю. Якби він гостріше реагував на мою зраду, можливо ми з Платоном Курінним встигли б побратися. Тоді після його смерті на мене дійсно звалився той захмарний кредит та просто знищив би.

З іншого боку, коли б Антон Гонта більше цікавився звичайним життям, а не лише науковими розробками – я могла швидше повернутися до світу живих або припинити своє існування живого мерця на землі.

Ту зиму, після Нового року, я майже не пам'ятаю. Біль всередині, тьма ззовні. Я лише плакала та лежала, тупо дивлячись в нікуди. А коли заходила до кухні й бачила рівненьку стелю – тоді взагалі рука тягнулась до шухляди з гострими предметами.

Адже тільки восени тут попрацювали веселі підлеглі того, без кого світ назавжди зник. А згадувати наші зустрічі з Платоном, кафешку та готель, чи наш куточок серед хмар – я неспроможна буду й через сто років...

Як можна смакувати спогадами, що рвуть тебе живцем на шматки, та обливають сірчаною кислотою й тішаться, як ти шипиш і розпорошуєшся на клітинки болю? Саме це я відчуваю завжди, коли хоч торкаюсь думок про наше з Ним блаженне Кохання.

Та навіть після всього, я не втратила можливості рухатися й неухажне око могло б сприйняти мене за мовчазну меланхолійну жінку, тільки й по всьому. Тому вранці я встаю, п'ю каву, одягаюсь у щось сезонне та бреду вулицею аж доки не потрапляю в один технічний центр.

Там займаються обробкою різних даних. Для мене це велика знахідка, адже я сиджу в окремій кімнаті та отримую інформацію онлайн. Систематизую її й розсилаю адресатам, або пакую в архівні теки. Ось і все. Через вісім годин я вільна та можу робити зі своїм життям що завгодно.

Але робити мені нічого. Я йду додому, приймаю душ і знову влягаюсь, щоб дивитись у стелю аж доки не смеркне. Хоча ніч у мене перед очима

завжди, тому час доби абсолютно несуттєвий.

Всі наші з Гонтою нечисленні походи в гості тепер залишилися в минулому. Навіщо моєю тінню псувати людям світ живих? Здавалося, що Антон від цієї ситуації тільки виграші. Він завжди більше любив розумні машини, ніж людські веселощі.

Ось в інституті Гонті надали щорічну законну відпустку. Раніше, хоч воно йому було по-барабану, я знаходила різноманітні мандрівки, щоб пізнавати світ. Але тепер вже й мені не було ніякого діла до туризму та відпочинку. Антон зібрався й поїхав до своїх батьків, у передмістя. Він сказав, щоб за нагоди, я теж приїздила туди.

Уявляєте, що для мене зараз побачити так званих свекрів, які точно повторюють Антона Гонту? Тихі, інертні, абсолютно неживі старі, котрих я й раніше не любила та не розуміла.

Та коли я залишилась у власному домі одна-однісінька, відбулося диво. Може тому, що наразі я належала лише сама собі? Наче на безлюдному острові я не звертала уваги на зачіску та вбрання й інколи перебувала в якомусь ненормально відстороненому стані. Це створювало своєрідний релакс і повну незалежність від світу, де жили звичайні люди.

Часто мені здавалося, що Платон зовсім поруч і ми розмовляли з ним про все, що сталося. Іншим разом я сама провалювалася кудись та бачила місця, яких зроду не пам'ятала. Виходить я поступово втрачала розум, адже мене нікому було контролювати та нікуди йти.

Їжа мене теж абсолютно не цікавила. Тепер я задовольнялась чипсами або кукурудзяними баранцями та геть забула про свої вишукані й смачні рецепти. Кому вони потрібні були? Платону? Так його більше немає. А те, що він часто приходив до мене – приємно, ось тільки до їжі йому байдуже. Це я ще якось розуміла.

Одного разу, випадково, я почула чарівну мелодію, що він любив вмикати й під неї ми займались нашим неповторним Коханням. Спочатку я кинулась на ліжко, а потім зрозумівши, що Його там більше

немає – пішла до вікна та хотіла випасти вниз. Але який дурень буде прощатися з життям, кидаючись з третього поверху на пухку клумбу? Це щоб руки-ноги переламати та назавжди залишитись посміховиськом для сусідів? Е, ні! Виходить я ще не зовсім з'їхала з глузду?

Пішла в душ. Довго стояла під потоками води, а в голові весь час звучала та прекрасна музика, наче знущалась та хотіла забрати рештки мого мозку. Я увімкнула телевізор і почала дивитися новини. Вони, як завжди, теж виносили мізки, але мені допомогли. Тепер як тільки я хотіла померти – вмикала ЗМІ й тоді навіть моє життя здавалося добрішим.

Скоро Платон кудись зник, а ще я почала, як і раніше, накладати незначний макіяж. Потім на роботу у свій інститут повернувся мій законний чоловік і життя потихеньку-помаленьку увійшло в нову відморожену стадію.

Розділ 2. Закордонне відрядження

Після страшного новорічного горя пройшло багато часу. Якщо бути точною, то півтора року. Хотіла сказати життя, але назвати це життям - язик не повертається.

А ще у нас з'явилася новина. Гонта щось там відкрив і його розробкою зацікавилися в Лестерському університеті. Зовсім скоро він мені видав:

– Настю, збери потихеньку трохи речей, бо ми їдемо до Англії.

Я була зайнята традиційною щоденною медитацією. Лежала на ліжку лицем до стіни й вивчала давно вивчений абстрактний малюнок на шпалерах. Почувши цю маячню, я підвелася та пішла до нього ближче.

– А чому не на Марс? Я туди більше хочу, – абсолютно без емоцій відповіла я йому.

– Точно? Ну, можливо трохи пізніше? А поки моєю роботою зацікавились лише в Лестері. Ти ж завжди хотіла пожити за кордоном більше ніж вісім днів турпоїздки, – навіть посміхнувся він.

– То було в іншому житті, Антоне. Я нікуди з тобою не поїду й не треба давати мені часу на роздуми. Якщо хочеш чи треба, то їдь, – впевнено відповіла я Гонті й повернулась у свій куток на ліжку.

– Ясно. А як же ти тут? – виховано поцікавився моїм емоційним станом Антон.

– Так, як завжди, тобто ніяк. Коли ти збираєшся? – дивно вилізло з мене.

– Хочеш швидше здихатися? Думаю, в кінці місяця. Доки інститут узгодить контракт та відкриють візу. Десь так, – розмірковував Гонта.

– Що ти мелеш? Чого це здихатися? Ти мені й тут не заважаєш, – чесно зізналась я йому та на цьому розмова подружжя завершилась.

Все, що я описала, після загибелі Платона, так і було. Більше ніяких занять в моєму житті не передбачалося... Хоча Ні! Тут я злукавила. Як і обіцяла, я систематично ходила по церквах і всюди ставила йому свічечку та тихенько розмовляла з ним біля ікон.

В моїй сумці скрізь була присутня легка хустинка й тому, накривши голову я заходила в будь-який храм, що бачила на своєму шляху. А в конкретні дати чи наші з Платоном свята – їздила до Володимирського собору. Саме там ми планували з ним обвінчатися...

В кінці липня Антон Гонта дійсно зібрав невеличку валізу, на диво чемно пригорнув до себе та й покинув мій дім, щоб здійснитися в небо над Борисполем і попрямувати до Сполученого Королівства на роботу в Лестерському університеті.

Тепер я залишилась абсолютно одна. В мене більше не було ні Коханого, ні батьків, ні навіть нудного, зайнятого науковими працями

законного чоловіка. Дивно, але мені знову стало легше! Я наче зняла з себе важку шкіру й викинула кудись у куток. Тепер ніхто не нагадував мені про минуле. Я просто застрягла в теперішньому часі, що зупинився.

Так чи ні, але невблаганно наближався день народження покійного Платона Курінного. Коли сталося страхіття, від шоку, я видалила його фото з телефона та не залишила жодної речі, яка б нагадувала про наше минуле з Ним. Тоді мені здавалося, що без спогадів буде легше вижити. Але тепер дуже не вистачало його чарівних очей, в які хотілося дивитись. А в мережі нашу сторінку заблокували, чи видалили, не знаю? Хоча там і було лише кілька гарних спільних фото... Тому залишалась моя власна пам'ять і саме в ній Його неймовірно закохані очі житимуть до мого відходу з цієї землі. Та мені достатньо.

Я причепурилась більше звичайного так, наче й справді настало свято, взяла все, як годиться для панахиди та й поїхала до Володимирського собору. Не дивлячись на спекотну погоду, я була вдягнена в легку чорну сукню до землі та чорні балетки, з чорною сумочкою на плечі. Лише пакет з солодощами був дещо кольоровим, але я його майже відразу віддам і тому це мене не бентежило.

У дворі, перед нашим прекрасним собором, я накинула прозору чорну шаль з блискітками (така вже підвернулась тоді) та натхненно, тричі перехрестившись, пішла всередину.

Повинна сказати, що з деяких жахливих пір, саме тут я почувалась з особливою легкістю. Ніколи раніше у своєму звичайному житті я не вважала себе аж занадто богомільною. Звісно малювала крашанки на Паску, пекла коржі на Маковія та вбирала зеленню дім на Трійцю. Але щоб там готувати всі дванадцять страв на Різдво чи тримати піст – брехати не буду, такого не було.

Я зачекала своєї черги до жінки, що приймала панахиди, написала на листочку: кого згадати в молитві та вже з вільними руками, пішла купити свічки. І чомусь, наразі не вперше тут у соборі мені здавалося, що за мною хтось стежить. Ні, це не була параноя вбитої горем жінки.

Навпаки, серед всіх цих людей, що прийшли щось сказати чи попросити у Господа, мені було добре. Але ж чийсь очі вперто дірявили мою спину.

Я вже запалила всім свічечки й традиційно підійшла до великої ікони Божої Матері з Ісусом на руках. У нашому Володимирському соборі вона неймовірно велична й красива. Стоїш там, мовчки говориш з ними та здається, що чуєш відповіді... А всередині стає так мирно й тепло, наче поруч Він... Скоріше це богохульство, порівнювати кохану людину з тими, кому поклоняєшся. Але чому? Хіба він тепер не з ними?

Після подібних думок в мене з очей самі потекли сльози. Та саме тут це було абсолютно доречно. Десятки людей дивилися на Богів і плакали. У кожного був свій біль, але його ніхто не соромився, не сміявся й не зневажав. Адже ми всі наразі були у святилищі Господа нашого!

Яке сьогодні свято? Розповім. Моєму Платону сьогодні могло виповнитися тридцять! І ми мріяли провести цей кругленький ювілей дуже весело. Можливо навіть вже не самі! Кудись би поїхали чи залишилися вдома з друзями та маленьким Курінним?.. Але доля зробила все по-своєму. І тепер я сама-самісінька стою посеред собору і таких же схвильованих своїми бідами сторонніх людей та згадую про те, чому вже ніколи не судилося статись...

«Боже мій! Я ж нічого ніколи не просила в тебе. Жила собі, як дозволяв мені. Йшла життям, покійно віддаючи працю тим, хто її потребував. А потім з'явився ВІН і я б ніколи не побажала більшого – лише Його поруч! Звичайного українського хлопця, що був щирим і вмів любити рідну землю та цілий світ, а ще так неймовірно Кохав... Але Щастя виявилось занадто коротким! Чому, Господи?»

Та ікони наразі не відповідали мені. Я скинула сльози, поклонилась та й пішла на вихід. Знову тричі перехрестилась і зійшла зі сходів вниз. На душі висів тяжкий кам'яний біль, що сьогодні не хотів мене залишати, навіть тут, серед освячених стін.

Розділ 3. Ковток води

– Перепрошую, не підкажете чим краще доїхати на Виноградар? – почула я за спиною чоловічий голос і обернулась. Тепер все стало на свої місця. Коли він стояв поруч я згадала, що бачила саме ці очі у Володимирському соборі вже кілька разів.

– 455 маршрут, але навіщо запитуєте? Ви ж буваєте тут доволі часто й знаєте самі, – відповіла я чоловікові років тридцяти п’яти, високому та майже сивому. Його сумні карі очі не сяяли й не загравали, а скоріше були дуже схожими на мої: повними болю та безнадії.

– Ви мене помітили й запам’ятали? – знітився він.

– Дивне місце Ви обрали, щоб познайомитися з жінкою, – зняла я з голови темну шаль і склала до сумочки.

– Вибачте, я не хотів Вам заважати. Але дійсно вже не вперше мої очі весь час звертаються саме до Вас. І для храму така поведінка справді недоречна, – згодився він.

– Це точно! – підтвердила я його розумні слова та вже збиралася зайти до тролейбуса. Але чоловік не хотів мене відпускати й попросив:

– Можна Вас затримати ще хоч на п’ять хвилин? Я не маніяк, що знайомиться з жінками в церкві. І взагалі я ні з ким не хочу знайомитись. Розумію, що поводжусь наче дикун, а Вас тут побачу й хочу поговорити. Нічого не можу вдіяти. Тягне чомусь...

Тепер я уважно подивилась в його глибокий наболілий погляд і подумала, що коли ми трохи поговоримо, нічого не станеться. Бо якщо я зараз приїду додому, то буду рюмсати до ранку, так «святкуючи» тридцятиріччя Платона Курінного. А Гонти не буде поруч, щоб нагримати чи зробити кави.

– Добре, я затримаюсь. Що Ви від мене хочете? – відверто спитала я в сумного незнайомця.

– Від Вас - нічого. А від життя, думаю, ми обоє хочемо одного й того ж: повернути тих, кого безповоротно втратили... – зітхнув чоловік та при цих словах здається йому було вже не до мене. Він міцно стиснув кулаки й став якимось відстороненим.

– Скажіть: з Вами все в порядку? Щось Ви блідий, – констатувала я неспростовний факт. Він закриті очі й потер рукою обличчя так, наче в нього сильно боліла голова та відповів:

– Ні! Не в порядку. Але це нестрашно. Зараз пройде. Хоча брешу: не пройде вже ніколи у житті.

Ось я й почула одного з тих, що тільки-но стояли під куполом Володимирського собору. Кожен обережно тамував свій неймовірний біль і не бажав віддавати нікому. Тільки чомусь цей, на перший погляд, міцний чоловік вирішив, що я зможу йому допомогти.

– Візьміть. Я не пила ще звідси води. Так, взяла від спраги та спеки, але поки не хочу, – простягнула я йому мінералку. Він схопив, випив майже всю маленьку пляшечку води та кивнув:

– Щиро дякую! Не звертайте уваги. Зі мною буває. Ні, я нічим таким не хворий. Просто мені дуже не вистачає їх...

– Кого? – вирвалось з мене, бо я розуміла, що нічого поганого не зробиться, коли ми обмінюємось з цим незнайомцем своїм болем та розійдемося в різні боки назавжди. Навпаки, можливо комусь з нас стане трохи легше.

– Дружини й донечки... Вибачте! – затрясся він і відвернувся від мене.

З цих слів стало ясно, чому він такий. У людини забрали найдорожчих, власне як і в мене. Я почекала доки він протре обличчя хустинкою та весь час поглядала на провулок, що вів до однойменної Володимирської. Там, вздовж будинків, розмістилося кілька літніх кафе, зі столиками.

Я не пам'ятала за собою випадків, щоб коли-небудь запрошувала незнайомих чоловіків посидіти зі мною в кафешці, але він виглядав доволі гидко. Перенасичений транспортом бульвар Тараса Шевченка дихав розпеченим жаром, а чоловіка хитало й він був страшенно блідим.

– Вибачте, будь ласка. Зі мною таке вперше. Я ніколи не дістаю людей на вулиці своєю бідною. А тут чомусь посмів. Мабуть, я куплю Вам води та й піду собі. Зустрінемося ще в соборі, іншим разом... – знову перепросив він.

– Оце вже ні! Ви маєте поганий вигляд та, думаю, так само почуваетесь. Бачу, нам обом нікуди поспішати. Пішли туди, під каштани, де не так спекотно й вітерець продуває. Посидимо кілька хвилин, доки Вам стане краще, а потім уже йдіть, – якось настирливо вимовила я й він уважно подивився та відповів:

– Дякую. Так, мені не завадить посидіти кілька хвилин. Ви дуже благородна людина, але доля відібрала у Вас теж когось дуже дорого. Мабуть, одного з батьків? Знову перепрошую...

Він сів на пластиковий стілець за круглим столиком, і до нас миттю прибігла дівчинка з кафешки на розі. Дитині було абсолютно байдуже: чого у цих двох дорослих очі на мокрому місці, бо її цікавило лише наше замовлення, бажано якомога більше... А там вже хоч трава не росте!

– Мені Американо, будь ласка. Що Ви будете? – взялась я керувати.

– Подвійний Еспресо, прошу, – додав чоловік й миттю сором'язливо опустив почервонілий погляд.

Малеча побігла нам за кавою, а він знову тяжко зітхнув могутніми грудьми й тепер уважно подивився мені в очі:

– Я Данило, а Вас як звати? Якщо не хочете, не говоріть. Просто ми розмовляємо, а це якось неправильно.

– Приємно. Я Настя! Хоча, що приємного може бути в нашій ситуації? – кивнула я йому.

– Вірно, але мені теж, – сказав він та здавалося на щоках людини починав проявлятися натяк на життя.

Шустра дівчинка принесла нам каву. Я зробила ковток і поставила чашку на стіл та полізла людині в душу:

– Автомобільна аварія? Так, Даниле?

– Ні, Луганськ, – спокійно відповів мені він і знову міцно стиснув кулаки.

– Вибачте, я розумію. Господи! Навіщо ж вони стільки лиха нам принесли, ті клятві «асвабадітелі»? Сподіваюсь, я нікого не образила зараз? – схвильовано подивилась я в очі нового знайомого зі Сходу.

– Тільки тим, що назвали їх доволі стримано. Хіба ж я думав, коли закінчував універ, чи коли ніс дружину на руках з РАЦСу, або коли донечку в обіймах гойдав, що кати обірвуть моє життя у власному домі? Та я й так віддав би їм панель зі стіни, прикраси, чи що ті дикуни хотіли. Але ж навіщо стріляти в фото на стіні, а потім... у них. Яка тварюка радіє, відбираючи життя у жінки з дитиною? – затрясся він і закрив обличчя обома руками.

Тепер я не знала: що робити? Адже ще ніколи не стикалась з нашою всенародною бідною так близько та гостро! Я кивнула дівчині й попросила холодної води, а сама взяла його за руку та ляпнула перше, що повинно було допомогти:

– Не плачте, Даниле. Ви такий не один. Сьогодні у мого єдиного у світі міг бути ювілей – тридцятиріччя. Але його теж вбили. Тут, вдома в Києві, свої столичні бандюки. За великі гроші... І навіть не сіли...

Дівчинка принесла води й зникла. Дивно, але я незчулась, як надпила

трохи й тільки тоді простягнула йому:

– Візьміть, попейте. Ковток холодної води ще нікому не завадив.
Господи! Чому світ не може жити без присутньої в ньому страшної біди та виродків, які ходять по землі?

Здається про «клин-клином» я вгадала. Тепер нещасний просто протер мокре лице рукою та, насупившись, подивився на мене:

– Тобто у Вас тут теж війна, Анастасіє, лише прихована? А чому ж не сіли?

– Вибачте, Даниле, не все відразу. Я сказала правду, але на більше не готова. Просто побачила, як Вам тяжко й вирішила відкритись, щоб попустило. Тільки тепер мені недобре. Перепрошую, я піду, – поставила я перед ним склянку й піднялася. Хотіла дістати гроші, але він навіть скрикнув:

– Перестаньте, прошу... Я ж хоч і мокрий від сліз, але чоловік, – наразі я згадала: як схожі слова весело говорив мені колись Платон Курінний та відчувала, що біль всередині невблаганно наростає.

– Дякую, до побачення! – кинулась я геть від столика й почула вслід:

– Я завжди тут, на денній службі. Скажіть: я ще побачу Вас колись, Анастасіє?

Я не повернула голови, а тільки знизала плечима й швидко пішла вниз до метро. Оце мені тільки нових зустрічей не вистачало!

Розділ 4. Початок історії

Моя нинішня робота чимось нагадувала Антона Гонту, така ж нудна й сіра. Це я наразі про колишнього засумувала, чи що? Хоча за

документами він поки ще не колишній. А як називати живу особу, з котрою я провела під одним дахом майже сім років, та з радісних подій пам'ятаю лише два весілля, й ті чужі. Просто обидва рази я страшенно напилася. Ось і всі радощі.

А з Ним... Господи! Йшла я поруч чи сиділа, навіть без жодного слова, всередині вирувало щастя та співало якусь шалено прекрасну пісню! Платон був не частиною мене, а всім: сенсом життя, повітрям, небом і сонцем, тілом і душею... Я хочу до Нього, Боже! Забери мене туди, де Він!

Ви спитаєте: що це за театральні репліки? Та ні! Це звичайні будні Анастасії Гонти, в дівочості Палій. Чому ж я ще в інституті не відібрала його в тієї відьми? Скільки років він міг би бути лише моїм! Адже мій прекрасний Коханий їй був зовсім ні до чого. Знайшла б собі якогось «принца» на білій Ладі та й каталася б у себе на селі... О, знову з мене полізло дурне й незрозуміле. Таке, що лише заважає бути адекватною. Піду зроблю собі кави, а потім подивлюся новини, вони мене повертають до божевілля сучасності.

Знаєте, після того, як я познайомилась у Володимирському соборі з бідолахою зі Сходу, почала вмикати новини АТО. Часто вони жахливі та, як завжди, перекручені й неповні. Та річ у тому, що раніше я ніколи цим взагалі не цікавилась.

Моє тихе життя пустельниці порушила кума Соломійка. Вона привезла мені, для розради, свою буйну дитину. Кажу так, бо похресник миті не міг посидіти на місці, щоб кудись не влізти або чогось не розбити... Це було прикольно!

Вони мене дійсно розвеселили. Ми пили зелений чай та збирали черепки з вази, котру колись купили з Гонтою в Одесі, на Привозі. Та мені зовсім не було шкода. Я навіть сама інколи хотіла розбити її. Звісно не через Одесу, а через Гонту!

Кумця поїхала з малим додому, а я так зраділа живим людям, що навіть вирішила зварити ароматного супчику. Овочевий, на курячому

бульйоні, він був неймовірно смачним! Я наїлася досхочу та рано вклалася спати.

Вночі мені приснився дуже дивний сон. Наче я іду незнайомим містом, але точно знаю, куди мені треба. Потім відчиняю двері якоїсь кімнати, а підлоги немає. Є лише простір та хмари вдалині. Я знаю, що мені треба йти далі, але ж повітрям ходити не вмію й відчуваю страх. Хочу зачинити ті двері, але вже не виходить.

В розпачі я никаюсь по власній постелі й раптом серед простору бачу Платона. Він посміхається мені своєю чарівною посмішкою та без слів говорить, щоб я не боялась і йшла далі. Я завжди слухалася його, але наразі не могла й раптом побачила перед собою того Данила зі Сходу. Він подає мені руку та обіцяє провести по простору, без підлоги...

З криком я проснулася та увімкнула лампу, на тумбочці біля себе. Встала, пішла до кухні, сіла на своє місце за столом та вже без страху подивилася на чистеньку стелю – колишній дарунок мого Платона. Після всього, що я встигла пережити, вона мене більше не страшила.

На годиннику була четверта ранку. Я попила води, вмилася й знову побрела до ліжка. Чомусь подумала, що з тією людиною трапилось недобре. Звісно я не розумілася на снах, але коли душа покійного перетворюється на живого, що хорошого може бути з тим живим? До снів з Платоном я звикла більше, ніж до настання ранку, але точно вирішила сходити до собору та спитати: як той нещасний чоловік?

У Володимирському я побувала: помолилась, поставила свічечки, але старого знайомого не побачила. «Мабуть, знайшов уже свій шлях у житті та зник» - подумала я собі, адже бігати собором та розпитувати у тих, хто прийшов помолитися про невідомого, точно було б схоже на психіатричний діагноз. Я поїхала додому.

Не знаю, чому я вчепилась своїми думками в того Данила, та він мені більше не снівся. Через два тижні я знову поперлася на бульвар Шевченка. У дворі собору вкрила голову накидкою й зайшла всередину. Сьогодні тут було майже порожньо, тому миттю впізнала зі спини

товариша по нещастях. Тихо підійшла, стала поруч і сказала:

– Привіт. Я думала Ви поїхали звідси.

Здавалося, що він навіть зрадив. Правда, радість у таких як ми виглядає зовсім інакше, ніж у нормальних людей. Це більше схоже на гримасу подиву й болю одночасно.

– Привіт, Анастасіє. Ви мене згадували? – спокійно запитав він так, наче був роботом. Минулого разу його емоції зашкалювали, а тепер їх не було взагалі.

– Інколи. А де Ви були весь цей час? Казали, що денну службу не пропускаєте...

Він знову здивовано подивився на мене, перехрестився та попросив:

– Вийдемо на вулицю? Погодьтеся, це не місце для розмов.

Я кивнула й пішла на вихід, навіть не поставивши свічок близьким. Вже за периметром собору він став привітнішим:

– Я дуже радий знову Вас бачити. Де був? У лікарні. Це довга історія, Анастасіє. Але якщо хочете, я розповім, – пошукав він очима більш спокійного місця. Та він був тут чужим й лише ходив до собору молитися, тому не знав, що через дорогу є великий прекрасний парк. Вірніше частина ботанічного саду, в якому туристи навесні дуже люблять фоткатися серед квітучих магнолій.

– Це може видатися дивним, але хочу. Пішли зі мною. Через бульвар є саме таке місце, що підійде для розмови, – кивнула я й скоро ми зайшли під арку ботанічного саду.

На сьогодні тут квітнуло багато троянд і взагалі в розпал літа вся вишукана зелень та цінні експонати флори з табличками біля них вже дійшли до апогею росту й скоро почнуть давати насіння та плоди. Тоді працівники збиратимуть їх і досліджуватимуть в лабораторіях, щоб

вивести нові сорти.

А ми поки просто пішли однією з алей парку. Він у нас гарний та доглянутий, дещо ландшафтний і тому, йдучи його алеями здається, що теж знаходишся у якомусь сні. Принаймні так говорять гості столиці. Це ми, кияни, сприймаємо наше прекрасне туристичне місто, як звичайний рідний дім, з розритими дорогами, забитим транспортом, між роботою та супермаркетами.

– Я й не знав, що тут так гарно, – підтвердив мої думки Данило. – Бачив високий залізний паркан та думав, що це чиясь шикарна дача...

– Ні! Хоча Ви праві. По місту тих «приватних замків» вистачає. Але це наша гордість та інколи ось така розрада. То що з Вами сталося, Даниле? – тихо спускалися ми пологою стежиною вглиб ботсаду.

– У Вас є час, Анастасіє? – як завжди тяжко зітхнув він.

– Його в мене тепер навалом. Це раніше я мала справи біля плити або праски, а зараз належу сама собі. Так, Даниле, в мене багато часу та він не має ніякого значення.

– Я зрозумів. Тоді розповім, як на сповіді. Тільки не лякайтесь, я постараюся без екзотики, – загадково почав він.

– Здається й страху в мене вже немає. Говоріть, Даниле, емоції теж пропали. Адже більше нічого втрачати, – згодилась я на його сповідь і він кивнув.

– Мене звати Данило Верес. Я інженер гірничої справи, що встиг попрацювати на кількох наших шахтах та зустрів гарну розумну дівчину Іванну... У нас народилася донечка Каріна і все було: гарний дім, веселі сусіди, щасливі батьки... А потім прийшов він – наш «северний сусід», що захотів загарбати собі те, що йому належати не повинне. Господи, та хіба ж їм потрібні чужі землі, коли вони зі своїми ніяк розібратися не можуть? Був я у товариша на Колимі та бачив їх ліси. Це в телевізорі вони чудові, а насправді гнилі й рідкі та зовсім недоглянуті.

Рвачі кусками вигризають все, що погано лежить, а лежить там усе погано. Крадуть і п'ють в глибинці майже всі та й взагалі таке згадувати не хочеться. Ті страхітливі хатки, в них же жити неможливо. Вони мають такі природні ресурси, а живуть у жахливих умовах та неймовірних злиднях.

І ось вони прийшли до нашого квітучого краю та кажуть, що звільнять від гноблення. Якого? У мене був триповерховий будинок і я нічого не крав, просто працював і мав усе на світі. Після весілля, ми їздили з Іванкою в таку подорож, яку не кожен госдумовець собі дозволить... Але це більше схоже на лекцію. А я обіцяв свою історію, – схаменувся мій співрозмовник, та я йому не заважала.

Розділ 5. Продовження (важке)

Наразі ми дійшли до кількох гарних лавочок зі зручними спинками і я захотіла трохи посидіти в тіні каштанів.

– Присядемо? – запропонувала я бідолашному переселенцю. – Щось мене ноги підводять.

Я ж була вже великою дівчинкою та розуміла, що передмова закінчується, а далі буде страшно. Тому, щоб не наражатися на небезпеку «слабких ніг» вирішила не ризикувати. Ми сіли.

– Тут у Вас дуже гарно, – обводив очима Данило простори ботанічного саду та продовжив: – У такій красі навіть не хочеться говорити про погане...

– Не хочеться, не говоріть, – дозволила я йому та вже зрозуміла, що цей чоловік не буде відступати від своїх слів.

– Нічого, я справлюсь. Мене тут трішки підлікували. Я й зараз вже повинен приймати ліки, але дивлячись на цю красу – вони мені зайві. Словом, приїхав якимось додому на обід. Бачу: біля двору стоїть обдертий

Джип. Зайшов, а там непрохані гості. Іванка з донечкою на руках, в кутку на дивані, а троє нищобродів порпаються в нашому комоді. Вже забрали прикраси дружини, повикидали на підлогу білизну та все перепитують: де в нас заборонена література? Ну, я звісно поліз розібратися з тими літераторами, але отримав по голові та ненадовго втратив рівновагу. А коли один дебіл почав розбивати ногами ліжечко Каріни, дружина кинулась його рятувати. Іванці байдуже було до прикрас, а те ліжечко нам зробив на замовлення один майстер. Воно дійсно було казкове...

– Даниле, не треба... Я зрозуміла, – попросила я бідолаху.

– Все нормально. Я в порядку. Повинен закінчити розповідь, – настирливо сказав він, і я мовчки знизала плечима.

– Тварюка гидко заматюкалася й відштовхнула дружину. Іванка впала, а мене тримали двоє... Тоді той, що бив мене автоматом по голові, скоріше за все дуже любив хизуватися зброєю й випустив чергу по телевізору та по стіні з фото. Шокована Іванка, побачивши як вони нищать нашу оселю, кинулась до стіни та випадково... Я хочу думати, що випадково потрапила під вогонь. Вона ще тримала донечку на руках, але вже було багато крові... Не пам'ятаю, що я кричав та виривався, але мене знову заспокоїли. Тільки цього разу так, що опам'ятався лише за териконами, на пустирі. Вони дали мені лопату й сказали: «Копай». Поруч лежав наш килим, а в ньому... Я копав глибоко. Я ж знав, що ми будемо лежати там разом.

Дивно, але вони дозволили мені опустити родину в могилу та закопати. Сказали, що я їм ще потрібен. Не знаю як вийшло, але два виродки подумали, що від горя, я більше не становлю загрози. Вони відвернулися й закурили. Ось тоді я й полоснув, з усієї сили, лопатою нелюдів по шиях. Третій сидів за кермом Джипа. Мабуть, ще не звик до подібних історій. А зі мною щось таке сталося, що я не рахував кусків, котрі з них плодилися. Той третій як побачив: що діється – забув про Джип та пішки рвонув навтьоки. Тільки я його й бачив.

Я не служив та вдома мав зареєстровану зброю. Тому взяв їх автомати на плече, поправив могилку моїх милих, запам'ятав місце та й пішов знайомими стежками якомога далі звідти. Це був мій дім, там я виріс та

наразі не дуже розумів, куди саме йти. Скоро натрапив на бійців АТО, здався й відразу втратив свідомість.

Кілька разів зі мною говорили працівники держбезпеки, але вони розумні люди й бачили в якому я стані та весь у чужій крові. Потім вже перевдягли та відправили до штабу. Хотіли нагодувати, але їсти я ще кілька днів не міг. Весь час перед очима стояло лице Іванки, коли вона падала і ще притискала до себе вже мертву донечку... Все! Я повинен прийняти ліки...

Ми сиділи посеред прекрасного Київського ботанічного саду. Навколо квітнули сотні троянд та дарували тонкий чарівний аромат, а перед очима стояв туман. Я ще не зовсім розуміла: як людина, що все це пережила не втратила розуму та навіть має силу й сміливість розповідати мені?

Данило прийняв якісь дві пігулки, запив і теж просто дивився кудись на кущі троянд мовчки. Хіба ще треба було щось казати? Адже він тільки но, за моїм проханням, знову пережив смерть найрідніших. Десь я читала, що таке інколи практикують психологи. Начебто потрібно вивільнити весь негатив з себе назовні й тоді стане краще...

Господи, яка дурня! Хіба може стати краще цій людині? Де знайти пігулки, щоб вилікувати його знищену душу? Чи є у світі ліки, щоб цей чоловік знову відчував себе живим?

Якийсь час ми обоє мовчали. Потім ліки подіяли, бо чоловік першим прийшов до тями.

– Вибачте мені, Анастасіє. Я не планував все аж так розповідати. Саме полізло й тепер я навіть не знаю, як мені просити вибачення за свою дурну поведінку...

– Даниле, не треба перепрошувати. То не Ваша вина, а їх. І горітимуть вони в пеклі цілими зграями за біду, що принесли усім нормальним людям, як Ви та родина Ваша... Тепер я розумію: чому Ви ходите до собору. Хочете перепросити у Бога за свій гріх? Але то не гріх був, а справедливість! Я ще ніколи так близько не бачила «різника» живих.

Але Вас я не боюся, навпаки виправдовую та захоплююся.

– Дякую. Я не прихильник принципу «око за око», але так вже склалося. Мене може й посадили б, але діагноз психіатрів навіть не дозволяє мені піти захищати свій край. Кажуть, що мені зброю не можна довіряти. Я починав лікуватись на периферії та доводив, що здоровий, але всі лікарі в один голос проти. Тому й приїхав аж сюди до вас у столицю, але й тут мені підтверджують той депресивний стан з проявами... Та ну його взагалі! Ненавиджу свій діагноз.

– Тобто Ви буваєте буйним, чи як? Чого Вас до клініки забрали? – почала цікавитись я вже так, наче являюся його ліпшим другом.

– Та ні. Буйним я себе не відчуваю. Але від травми голови буває падаю ні з того ні з цього. Кажуть, що все це в часом пройде, але ж де взяти такого часу, щоб пройшло те, що вже ніколи не пройде? – тепер він озвучив мої думки і я раптом відчула поруч не товариша по нещастю, а споріднену душу.

– Скажіть, Даниле, як Ви? – уважно подивилась я на нього. Але наразі чоловік був адекватним та не таким блідим, як минулого разу і здавалося, що терапія вивільненого з себе горя дійсно дієва.

– Дякую, я в порядку. Пігулки тут у вас виписують дуже гарні. Овочем себе звісно не відчуваю, але розповідаю про свою біду так, наче лише в кіно все бачив. Раніше було набагато гірше, – мирно зізнався він. – Я Вас дуже затримав, так Анастасіє?

– Даниле, це Ви так толерантно натякаєте мені, щоб уже йшла геть? – ображено запитала я.

– Зовсім Ні! Просто мені незручно забирати на себе стільки часу в гарної столичної пані. Я ж ніхто взагалі. Чого Ви повинні мене вислуховувати? – пояснив він.

– Але ж я сама напросилася на Ваше тяжке зізнання. Це Ви мені пробачте! Я б хотіла навзаєм повідати Вам про своє горе, але давайте

іншим разом. Сьогодні вже дійсно немає сил. А ще я хотіла б у Вас попросити контакт, може мені щось знадобиться або Вам. Тоді будемо телефонувати, – запропонувала я дивне.

– Звісно, так! Я ще в першу зустріч хотів попросити, але не звик чіплятися до жінки серед вулиці, наче п'явка? Ви й так тоді мені свою воду віддали та як могли допомагали...

– А можна тепер мені попити Вашої води? – запитала я у Данила, бо від усіх його страхіть в мене зовсім пересохло в горлі.

– Будь ласка. Крім дурної голови в мене інших хвороб немає, – простягнув він мені мінералку та тепер я зблідла, наче тінь.

Це тому, що згадала, як у нашу найпрекраснішу з Платоном мить він сказав: «Можна я без нічого побуду у тобі? Я здоровий і дуже відповідальний...»

Данило звісно не читав думок і тому спитав:

– Анастасіє, що з Вами? Ви дуже зблідли.

– Все нормально. Ви тут ні до чого. Дякую за воду і контакт. Я тепер вже піду. Мені треба побути на самоті. Не зникайте, Даниле. На черзі моя історія і я Вас без неї не відпущу. До зустрічі! – вимовила я та й пішла собі. А в голові тисячі голосів повторювали фразу, що сказав мені Платон Курінний за мить до нашого першого єднання.

Розділ 6. Доброго ранку

З часу зізнання, що почула від Данила, я перестала рюмсати. Соромно якось було! Звісно наразі я одна на світі, але живу вдома, у рідному мирному місті, в мене є якась рідня та куми. Я маю роботу та законного чоловіка, що посеред Європи просуває свої винаходи. Інколи Гонта

телефонує мені й запрошує їхати до нього. Тому я страшенно щаслива й багата... Чи ні?

Люблю я боляче пожартувати! Здається це називають сарказмом? Та як би воно не називалось – все одно всередині щось гризе й щемить. Може зателефонувати Данилові? Не буду я йому побачення призначати. Просто запитаю: як справи й усе. Я чекала, що він першим зателефонує, але той номер вперто мовчить... Я натиснула виклик.

– Алло? – відповів приємний жіночий голос і я косо посміхнулась. Ну, що призначила побачення, дурепо? Є в нього з ким поговорити. Чого ти лізеш?

Але я не обірвала зв'язок, а настирливо запитала:

– Перепрошую, можна почути Данила Вереса?

– А хто цікавиться? – голос жінки був якимось офіційним.

– Знайома... – відповіла я їй.

– Ну, от що знайома: в комі ваш Верес. У нашій лікарні. Третя центральна. Хочете, приїздіть. Завідувач каже, що якби з ним говорили знайомі, то може швидше прокинувся б. Тому пишіть адресу...

– Не треба, я киянка. Скажіть лише палату і що потрібно привезти? – відчула я всередині дивне хвилювання та якусь життєву ціль.

– Дівчино, скільки Вам років? Він спить! Навіщо йому Ваші дарунки? – відрізала медпрацівниця й кинула слухавку.

– Бідолашний. Невже це сталося після того, як я змусила його знову пережити страшну смерть близьких? Чого я полізла? Але ж він сам хотів розповісти, – бурчала я вголос.

Швиденько зібралась та й поїхала на Воскресенку. На шляху купила винограду й бананів та мінералки, яка в нашому спілкуванні вже

відіграла деяку роль.

Пустили мене без будь-яких перепон. Звісно в палаті він був один, в масці та підключений до якихось необхідних приладів. Виглядав звичайно: блідий і тихий, тільки наразі його сумних очей я не бачила.

– Ви просто зайшли, чи хочете заночувати? – спитала в мене та дівчина, яку я чула з його телефона.

– А що можна? – зраділа я, адже валятись вдома серед жахливих снів на великому порожньому ліжку так обридло, що посидіти ніч серед неприємних ароматів лікарні, здавалося куди кращим.

– А чому ні? Сидіть собі. Говоріть з ним, може й прокинеться, – знизала плечима вона, підкрутила щось на приладі та й пішла працювати далі.

Я склала фрукти на тумбочці, поправила ковдру, що трохи сповзла, та взяла Данила за руку. Вона була доволі холодна й не дуже схожа на живу, але я заговорила до нього.

– Ну, привіт! Що ж ти обіцяв ходити на денну службу, а сам тут валяєшся, – звернулась я до нього на «ти», адже він мене все одно не чув. – Вибач, якщо це я винна. Не треба було діставати тебе спогадами. Свої я тепер пізніше розповім. Хоча чому: пізніше? Можу й зараз.

Я скинула кілька сльозинок, бо мені здалося, що в цьому тихому тілі був Він. Можливо Господь почув мої прохання й повернув Платона ось у такому вигляді. Щось спільне між ними точно було. Ота ненав'язливість та чемність, а ще сильна воля й вірність слову. А зовнішність? Так це як кому. Просто на зворотному шляху до мене він трохи постарішав. Адже пройти його було дуже непросто...

Господи, інколи я зовсім втрачаю розум! От що я наразі несу? Але ж це лише мої думки і їх зовсім ніхто не чує. Та й за час, після смерті Платона, ці не найдивніші. Я вместилася зручніше та заговорила:

– Добре, якщо не хочеш прокидатися зараз, тоді спи, а я буду

розповідати тобі свої кошмари. В мене, як і в тебе, було все. Так казали. Розумний чоловік, освіта, робота, дім. Ось тільки твоє ВСЕ було справжнім: кохана жінка, крихітна донечка. А в мене якесь бутафорське: для загалу. А в душі – пуста та образа на цілий світ. Та я не зважала, продовжувала підтримувати те нещире визначення родини. Але одного осіннього вечора я зупинила авто, щоб добратися додому. Покупки були важкі, а мій законний ними ніколи не цікавився. Ні, він не пив і не курив, просто дуже любив за компом працювати. Зупинився жалісливий водій. Двері відчинилися й мій світ змінився назавжди. Я побачила старого знайомого, з навчання. В інституті на курсі він був головним, але мене тоді не чіпав. А тут чомусь запропонував знову зустрітися, я погодилась. Не заради розваги, просто як ти сказав: потягнуло. Обох потягнуло й так сильно, що скоро я вже в нього працювала. Він... вибач.

Я дістала хустинку, витерла лице й попила води, що принесла хворому. Хоча я взяла дві, по півтора літра. Наче знала, що застрягну тут надовго. Я відійшла до вікна, щоб трохи заспокоїтись, але на приладі чомусь частіше заморгали лампочки й прибігла медсестричка.

– Ви щось робили з ним? – спитала зовсім дивне.

– Ні, я просто сиділа й тихенько розмовляла. А що сталося? – схвильовано роздивлялась я Данила, як на мене, його стан був без змін.

– Серцебиття активувалось і тиск трохи підвищився. Але це добре. Можливо він скоро прийде до тями. Продовжуйте говорити. Виходить, що йому потрібна Ваша розповідь, – знову уважно подивилась дівчина на прилади.

– І що дуже високий тиск? – лізла зараз я не у своє діло.

– Та ні. Якраз навпаки, підходить до норми, – вона вийшла, а я знову сіла поруч і тепер взяла його холодну руку в обійми.

– Кажуть, тобі подобається моя розповідь. Тоді я грітиму тобі руку й вона стане теплою... На чому я зупинилась? А, на Коханні! Так,

пройшло зовсім мало часу і ми вже були нерозлучні. Ось тільки ж не я одна, а й він також був одружений і вже мав сина школяра. Але у нього вдома теж не було кохання. Ні, це не той випадок, де чоловік вдома кохає одну, а в ліжку з іншою жаліється на сімейне життя. Негідна була у мого коханого дружина та відпускати не бажала. Спочатку прийшла зі мною розібратись, а потім почала чудити вдома. Та так надивачила, що навіть свого малого вплутала до боротьби за тата. Я в той час вже була трішки вагітною... Та після чергової підлості його дружини, я втратила нашу крихітку. Він якраз розгрібав гидоту своєї законної, а я не встигла ні порадувати його новиною, ні засмутити втратою. Так і змовчала, бо неймовірно жаліла й кохала. Як же цілеспрямовано йшов він до жаданої мети! Хотів для нас лише найкращого. Задумав купити гарну квартиру в центрі. Я була проти, та він замахнувся на величезний кредит і зв'язався з криміналом. За ті гроші вони його вбили, а мене попередили, щоб не копала, бо покладуть поруч. Ось і все... Далі моє життя зупинилося, – раптом я відчула, як Данило легенько стиснув мої пальці й відпустив.

– Даниле, ти мене чуєш? – наблизилась я до його обличчя, але воно було спокійним і рука більше не рухалась.

Я встала, вмилась та підійшла до вікна. За парком світилися вікна будинків. Там своїм різним життя жили тисячі киян – щасливих і не дуже. А я сиділа тут, біля майже незнайомої людини, та виливала йому свою наболілу душу. Тільки скоріше за все він мене навіть не чує.

Походила трохи, ще ковтнула води та знову сіла біля нього й продовжила:

– Спочатку я думала, що здохну. Все шукала: куди б засунути свою дурну голову? Адже без Нього життя мені непотрібне зовсім. Той смуток, що був раніше в моєму домі лише збільшився в рази. Але я животіла та ходила молитись по церквах. Саме в Його день народження ми з тобою зустрілися. Як же весело ми планували його провести! Та не склалося. Своєю бідою ти допоміг зрозуміти, що не лише в мені живе страшний біль. Адже ти вижив і борешся навіть зараз, я це відчуваю. Тому, я ще трохи подихаю. Кажуть негоже самотійно вкорочувати собі віку, бо це гріх. Бог дав, він і забере...

Здається на цьому я задрімала. А коли прокинулась, за вікном вже світило яскраве липнєве сонце. Я тяжко зітхнула і згадала де я, та що тут роблю. Миттю уважно подивилась на Данила й отетеріла. Він лежав з розплющеними очима та лагідно дивився на мене. Крім того, з нього вже зняли маску й він доволі життєрадісно сказав:

– Доброго ранку! Довго ж ти спиш...

– Ви... Ти прокинувся? Доброго ранку, Даниле! Я дуже рада. Як давно ти не спиш? Ти чув все, що я вночі говорила? – зніяковіло запитала я його.

– Все, до останнього слова, – щиро відповів він та вперше мені посміхнувся.

Розділ 7. Курячий бульйон

Прийшов лікар. Подивився, послухав, покрутив дзеркальцем туди-сюди, а потім звернувся до мене:

– Що ж Ви, пані, так довго не йшли розбудити нашого пацієнта?

– Вибачте, я не знала, – посміхалась я обом.

– Та не перепрошуйте, Ви нам усім допомогли. Правда, Даниле? – підморгнув сивий лікар. Мабуть, в даній ситуації, він бачив щось більше, ніж ми.

– Саме так, докторе! Дякую Вам за все. Мені можна прямо сьогодні звільнити ліжку? – хоробро запитав пацієнт.

– Е, ні шановний! Як це сьогодні? Ви ж не до психолога заходили, щоб встати й піти. Треба почекати. Кілька годин назад Ви ще перебували в

глибокому сні. Тому пару днів прийдеться потерпіти. Вона не образиться. Правда? – знову весело подивився на мене слуга Гіппократа.

А я лише мовчки опустила очі й тоді вперше, після страшних подій у своєму жіночому житті, знову відчула себе присоромленою й майже живою. Здається й Данило наразі розумів, на що натякає своїм підозрілим поглядом цей дідок у білому халаті.

– Добре, послухаюсь. Але не більше двох днів. Навіщо я Вам тут, здоровий? Нехай хворі люди приходять лікуватись. Знаєте, лікарю, це ліжко у Вас щасливе й легке, – сказав йому Данило, а сам у всі очі дивився на мене. Я розуміла, що заспана та страшна, але він здається бачив щось інше.

– Ну, коли я вже тут непотрібна, піду на роботу. Лікарю, а що можна з їжі привезти? – діловито заметушилась я біля вікна.

– Та що завгодно! Будь-яку поживну їжу, що любить чоловік. Хіба Ви його вподобань не знаєте? – ляпнув знову медик так, наче не бачив медкарти свого підопічного.

– Добре. Я привезу курячий бульйон і ще чогось смачненького. А зараз я піду.

– Зажди, – зупинив мене Данило. – Не спіши, залишся на п'ять хвилин.

– Все, ви тут розбирайтесь, а мене чекають пацієнти! – хіхікнув лікар і зник.

– Дякую, що зігріла. В тебе такі теплі руки, – повідомив він і тоді я вперше побачила іскри його очей. Данило знову посміхнувся й додав: – Тепер я розумію все, про що ти говорила вночі. Йому дуже пощастило з тобою. Думаю, я вчинив би так само. Для тебе можна гори звернути. Вибач, що зачепив...

– Я правда піду, Даниле. Мені треба встигнути на роботу. Ти тільки більше не спи так довго, – взяла я сумку й додала: – Завтра зранку я

обов'язково буду. До зустрічі!

– Дякую, що розбудила. Я чекатиму, – пообіцяв він і від того погляду я знову відчула живу струну тривоги у своїй душі.

На роботу я потрапила з невеликим запізненням, бо поки прийняла душ та трохи намарафетилась, час пробіг дуже швидко. Я ще не вірила в те, що він може так рухатись! Зовсім забула: що більше поспішаєш – то швидше час біжить.

Слава Богу, наступного дня була субота й мені не треба було відпрошуватись у лікарню до Данила. Весь вечір я старалась над смачнучим курячим бульйончиком. Приправлений травами й моєю особливою турботою, він мав неймовірний аромат і смак. Вранці я надала свіжого яблучного соку та наповнила два невеличкі лотки свіжим салатом і курячими котлетками.

На порозі палати я з'явилась у піднесеному настрої, з ароматним пакетом у руках. Дивно, але Данило Верес вже десь дістав станок та піну й був гарно вибритий, виходить чекав на мене. А коли я зайшла, його очі знову засвітилися, як ніколи раніше.

– Привіт! Як справи? Зараз будемо снідати, – на диво радісно прощобетала я. А здивований моїм зовнішнім виглядом чоловік лише кивнув головою та промовив:

– Вітаю, Настю! Ти прийшла й тепер усе добре. Я тебе такою навіть не уявляв!

– Даниле, перестань мене хвалити. Це мені наче бальзам на рани: потурбуватися про гарну людину. Я ж себе вже кілька днів живою відчуваю... Сідай, будь ласка, поки бульйончик гарячий.

Він відкрив кришку й ця палата забула про свій нудний аромат ліків.

– У-у-у! Як неймовірно пахне. Що це таке? – прикрив від задоволення очі підлікований.

– Я ж кажу: бульйон. Щось не так? – задоволено посміхалась я йому.

– Та все не так! Ця курка зроду не мріяла стати настільки смачною стравою. Це все ти? – дивувався Данило, наче ніколи не був одруженим. А може за своїми тяжкими муками просто забув про смак домашньої їжі?

– Ні! З найдорожчого ресторану принесла... Звісно я. Ну, а хто ще? Немає в мене ні слуг, ні помічників. Рада, що тобі подобається. Готувати я страшенно люблю, просто давно немає для кого, – стала сумною знову я зараз.

Знаєте, все що відбувалося останнім часом, виглядало наче якесь переродження. Спочатку ми обоє були в вакуумі своїх смертельних бід. Потім одним махом виштовхнули назовні вміст наболілих душ і тепер не маємо одне від одного жодних таємниць. Не кожному так щастить у цілому житті. Люди живуть поруч та часто чогось не договорюють. Від цього у них з'являються проблеми. Можливо й між нами ще є якісь недомовки, але вони точно незначущі та може навіть приємні. Прийде час і ми всі таємниці розкриємо й надолужимо зізнаннями... Ого! Наскільки далеко занесло мене у мрії, просто дивлячись, як голодний чоловік їсть мій суп.

А він робив це якось особливо обережно й навіть привабливо. Данило, з радістю, з'їв майже все, що я принесла та запив соком.

– Дякую. Це було фантастично. Я не пам'ятаю, щоб колись взагалі їв з таким апетитом, – акуратно поскладав посуд в маленьку гірку він і я починала боятися нашого стрімкого зближення й того, що відчуваю всередині. Але йому відповіла:

– Ти просто трохи зголоднів, доки спав тут. А де ти взагалі живеш?

– У двоюрідної тітки, на Виноградарі. Пам'ятаєш, я питав тебе: як туди доїхати? – ще й досі посміхався він. Одним словом: ситий голодному не товариш!

– Слава Богу, що не в якомусь гуртожитку, – зраділа я й додала: – А то запросила б пожити до себе.

– Оце тобі й маєш! І чого я дурний брехати не вмію? Ну, хоч в гості колись запросиш? – навіть підморгнув мені він.

– Обов’язково! – пообіцяла я, а сама не знала: краще швидко зникнути звідси, чи ще трохи побути поруч з Данилом, живою?

Всередині мене боролись дві Насті. Одна починала радісно оживати, а інша – докоряла собі, що посміхається іншому та втрачає міжзоряний зв’язок з тим єдиним, котрого буде вічно кохати!

Наразі, у живому спілкуванні, я чомусь забула нічні думки, наче Бог повернув мені саме Платона, в іншому образі. Хіба не цього я бажала кожному мить, зі страшного дня його загибелі? Але одне: перебирати мрії в голові й зовсім інше, коли все це відбувається насправді. Здається мені терміново треба зайти до церкви...

Я мовчки посклала порожній посуд в пакетик й вирішила трішки побути з ним.

– Тепер розповідай: що кажуть лікарі? Чого воно з тобою таке робиться?
– сіла на своє нічне місце й Данило зрозумів, що я вже замкнулась у собі та лише підтримую світську бесіду.

– А що вони скажуть? Голова – предмет темний і поясненню не підлягає. Одним словом: битий по голові та ще й багато разів, – знизав плечима він і теж сів на ліжку, осторонь від мене.

– То завтра можна очікувати на виписку? – чіплялась я, наче воно мене стосувалося. Хіба один курячий бульйон вже давав якісь права на нього?

– Думаю, завтра я вийду й хочу з тобою десь побувати. У вас таке неймовірно красиве місто, а ми тільки до собору внадились, – оце вже

було щось зовсім новеньке!

– Добре. А куди ти хочеш? Театри, кіно, прогулянка Дніпром, виставки, музеї... Що саме тебе цікавить? – знахабніло розгулялась я в переліку пам'яток столиці.

– Та байдуже. Я просто хочу, щоб ти була моїм гідом і лікарем одночасно. З першої зустрічі я зрозумів, що ти зможеш витягнути мене з тієї страшної прірви й не помилився. А ще буду неймовірно щасливий, коли зможу хоч якось допомогти тобі залікувати поранену душу.

Тепер я не витримала й дуже серйозно подивилась йому в очі:

– Даниле, це якийсь натяк?

– Зовсім Ні. Якщо відмовишся, я зрозумію. Ти й так для мене стільки всього зробила, – зніяковів він і опустив свій чарівний погляд.

– Та ні від чого я не відмовляюсь. Просто все якось дуже швидко й неочікувано розвивається. Але ти правий: нам обом треба розвіятись та поспілкуватись про відсторонене. Думаю, це хороша ідея, Даниле. Значить завтра я за тобою заїду? – уточняла я хід подій.

– Ні, зробимо інакше. До тітки я повернуся самотійно. А з тобою зустрінемося, де скажеш. Не такий я вже й безпорадний серед ваших вулиць. Ввечері наберу й ми поспілкуємося та щось придумаємо на завтра, – запропонував мені Верес.

– Я згодна. Ввечері буду чекати на дзвінок. Ти тільки більше не хворій, будь ласка, – посміхнулась я й вискочила з палати, наче вжалена.

Розділ 8. Ми вільні

Вдома я задумала генеральне прибирання. Та ні, в мене завжди чисто, але якщо сюди загляне нова людина та побачить пилкуку на люстрі, що подумає? Ось бачите яка я дурна? Невже чоловік, котрому я подобаюсь

прийде роздивлятися мої світильники?

Поки я сперечалась сама з собою, з телефона почула виклик. Схопила трубку, але то був всього-на-всього Антон Гонта. Він завжди відчуває, коли треба завадити мені або зіпсувати настрій!

– Вітаю, винахіднику. Як живеш? – весело обізвалась я до законного чоловіка та своїм тоном дуже здивувала його.

– Я нормально. А чого це ти така піднесена? – навіть на відстані проявляв свій надзвичайний розум Атон.

– Радію, що тебе почула, – хотіла пожартувати, але він не повірив.

– Та ні. Скоріше це пояснюється проблемами зі зв'язком, ніж радістю щодо мене, – нудив розумник. – Коротше, правди від тебе не діждешся. А я тобі ось чого телефоную: мені потрібне розлучення...

– І він ще мене в чомусь підозрює! А сам знайшов у Сполученому Королівстві свою роботизовану половинку? Щиро вітаю, Антоне! – розсміялась я й тепер точно відчула щастя.

– Ну, щось таке. Я буду збирати документи на офіційне проживання й мені потрібні точні дані. А оскільки ти сюди не збираєшся, я повинен вписати в графу сімейний стан - розлучений.

– Тільки й всього? – незадоволено зітхнула я. А сама була на сьомому небі, що все-таки звільняюсь від ярма під назвою «шлюб» з Антоном Гонтою. – Добре. Перекинь все, що тобі потрібне й тепер я підпишу, – на хвилю засумувала я та згадала вечір зізнання, що зраджую йому з Платоном Курінним.

Дивно, але то була лише мить сумних спогадів і мене зовсім не обпекло вогнем біди. Я ще не усвідомлювала: наскільки Данило Верес вже проник в мою душу та лікував її від болю навіть на відстані.

Коли я кинула трубку, вона знову забриніла. Тепер це був він.

– Привіт! Як ти? Вже повернувся на Виноградар до тітки? – відразу випалила я.

– Так. А тебе настирливі залицяльники дістають? Весь час зайнято! – ревниво відповів Данило й це було неймовірно приємно.

– Вгадав. З колишнім розмовляла про розлучення. Сам попросив, уявляєш? – радісно зізналась я йому.

– А чому? Знайшов кращу? Так це неможливо... Кращої за тебе ніде у світі немає, – раптом вимовив він і я сіла та відчула всередині давно забуте тепло. Такого я не пам'ятала з часів, коли ще була з Платоном.

– Дякую. Та забудь про мою недолугу родину. Скоро все це назавжди залишиться в минулому. Скажи краще: як ти себе почуваш? Що написали лікарі в рекомендаціях. Як тобі можна жити далі? – цікавилась я здоров'ям Данила.

– Насичено й радісно! – відповів він і я знову відчула вогонь у животі. Та що ж це зі мною діється? Якісь дивні симптоми в організмі. А душа тихенько підказувала: симптоми до кохання...

– Тоді завтра йдемо відриватись у нічні клуби чи казино? – пожартувала я.

– Ні! – розсміявся Данило. – Для моєї радості достатньо тебе поруч.

– Даню, ти так гарно смієшся! Я вперше чую твій сміх, – лагідно назвала я його та почувала в трубці якийсь дивний звук. – Алло? Що сталося?

– Нічого. Просто ти назвала мене інакше і я, від задоволення, трубку впустив, – чесно зізнався він.

– Не бий телефон, ще згодиться. Хочу довго з тобою говорити сьогодні, – теж зізналась я йому, а всередині горіли давно забуті бажання.

– Я теж хочу говорити з тобою дуже довго, але не телефоном. Навіщо чекати до завтра? Можна я приїду? – приголомшив мене запитанням він і було ясно: чого ми обоє прагнемо.

– Не знаю... А це не буде дуже швидко? – чіплялась я за соломинку й розуміла, що валун наших почуттів вже нічим не спинити.

– Швидко? Ні! Скоріше дуже повільно. Прошу: скажи мені адресу, – прошепотів він і я здалася. Сказала йому, що просив і тремтячим голосом додала:

– Приїзди...

Я нашвидкуруч прибралася, постояла під душем, щоб руки не так тряслися, але марно. Потім схилилась на коліна перед іконкою Божої Матері й мовчки питала в неї згоди на новий гріх. Але сьогодні вона лише приємно посміхалася мені. Я б хотіла попросити дозволу ще й у Платона Курінного, але ж це точно буде клінічним діагнозом. Тому я просто підсушила волосся та вдяглася у звичайний квітчастий сарафан, на лямочках. У двері подзвонили і я пішла відчинити своїй Долі.

Данило виглядав незвично й дуже гарно. Тепер його очі були схожі на дві ясні зіроньки, що зігрівають і тануть; а світленька теніска та відпрасовані штани підкреслювали урочистість події. Він стояв з красивими білими трояндами в руках і коробкою «Вечірнього Києва».

– Доброго вечора! Ласкаво прошу до мого дому, – привітно посміхнулась я йому й намагалася виглядати спокійною.

– Привіт! Дякую. Ти така гарна. Здається з квітами я вгадав. Вони чисті й світлі, як ти... – подав він мені букет і я інстинктивно вдихнула ніжний солодкий аромат. Бо якби він приніс терпкі хризантеми, настрої відразу б зіпсували спогади. Та цей чоловік, слава Богу, не знав моїх старих уподобань.

– Вгадав! Дякую за красиві слова й квіти. Проходь в мої хорони. Від

батьків залишилися. Для мене одної місця забагато, але що поробиш? – пожалілась я на свою стару трикімнатну квартиру й поставила троянди в вазу на столі.

– У хорошій хазяйки і вдома гарно, – оцінив гість моє житло й миттю перегородив шлях, коли я хотіла йти до кухні, варити каву. – Зажди. Дім я вже побачив. Дай надивитися на прекрасну господиню. Я тебе зустрів сумною, а тепер зовсім нову пізнаю...

– А я тебе...

Ми, наче ті клони, одночасно заплющили очі й болісна гримаса зіпсувала донедавна радісні обличчя. Далі ми мовчки обійнялись, як давні друзі. Я поклала голову йому на плече, а він тримав мене обома руками обережно та виховано, ніби дитину чи сестру.

Якийсь час ми стояли не рухаючись та вслухались, як перетікають з тіла в тіло смертельні муки, що переповнювали нас дуже давно. Тепер вони знайомилися ближче та зливалися в один нестерпний біль, щоб з часом, покинути назавжди й перетворитись на блаженне щастя. Саме на щось таке я дуже сподівалася та слухала, як могутньо б'ється серце в його грудях. А потім запитала:

– Даню, чому так боляче?

– Тому, Настунечко, що вони ще живуть в нас. Ми їх відпустимо на волю, коли станемо одним цілим. Тоді вони відступлять і стануть лише пам'яттю. Так мені здається, – тихенько підтвердив Данило мої думки.

Як же приємно чути від іншої людини своєї мрії, хоча я висловилась неправильно. Він не «інша людина», а частина мене, просто я довго не хотіла цього визнавати. Наразі сама неквапливо підняла голову й уважно подивилася тепер в рідні очі, що забули про сум і лише сяяли добром та ніжністю. А ще вони говорили мені так багато, що цього не написано ні в одній найпрекраснішій книзі на світі.

Я перша потягнулась до його губ і дозволила випустити біль. Колись я

жила під одним дахом з чоловіком, який міг чмокнути мене в щічку й кинутись до свого інституту навіть не розуміючи, що поруч з ним жінка. Потім мене кохав неймовірно чарівний чоловік, котрий дарував солодке щастя та океан незвіданих раніше відчуттів. Але тепер до мене доторкнулись одночасно біда і радість, безвихідь і надія, муки й благодать. Цілий світ, в одному неповторному й вистражданому поцілунку, мовчки оповив мене своїм шовком.

Спочатку Данило торкався мого тіла так обережно, наче боявся образити хоч одну клітинку. Але з кожною прожитою разом хвилиною бажання наростали й скоро пристрасть зашкалила настільки, що ми забули про минуле і біду та лише творили своє майбутнє жадібно й відверто.

Хотілося сказати: я згадала забуті відчуття, але це було б неправдою тому, що нічого подібного ні з ким раніше я не відчувала. Цей чоловік здавався одночасно вогнем і льодом, темрявою й світлом, шаленим гострим лезом і тихою могутньою рікою...

Я віддавалась йому покійно й блаженно та розуміла, що під ним мені вже не потрібні підлога чи ґрунт, бо цей чоловік може вести мене повітрям. Це я про той віщій сон, який побачила зустрівши його, але відразу не зрозуміла. Тоді Платон довірливо передав мене Данилові, з рук в руки, і я не шкодую. Адже зараз, в потоках солодких сліз, молю коханого про одне:

– Ніколи не покидай мене більше... Залишся зі мною навіки... Я кохаю тебе...

– Нізащо не покину, моя кохана... Ми з тобою вже разом і вільні від наших бід...

Розділ 9. Відплата

Вранці в обіймах Даньки я прокинулась мокра й щаслива. Ми не користувалися контрацептивами й не відкладали нічого на потім. За недовгий час важкого спілкування ми дізналися все, що потрібно було двом людям для свого прекрасного майбутнього. Ми навіть не говорили

про це. Він просто наповнив мене собою з голови до ніг: всередині й ззовні. А я куталась в його обійми та не було на світі більше нічого такого, чого б я хотіла.

– Доброго ранку, моя радість! Ти дуже красива, а коли посміхаєшся над верхньою пухкою губонькою з'являються маленькі ямочки. Я буду називати їх зваблинками, – світвся він і тепер це була абсолютно інша людина, ніж та, котру я побачила в соборі.

– Доброго ранку, поете! Які цікаві подробиці. Я такого не знала про себе, – блаженно знизала я плечима.

– Невже ніхто не казав? – щиро здивувався чоловік.

– У-у! Ні разу. Може не бачили. Та й хто на мене дивився так уважно, як ти? Одному було байдуже, а іншому ніколи, – танула я в його блаженному погляді.

– До речі про того, кому було ніколи. Я тут подумав, що так нечесно. Людини немає, а паразити живуть і продовжують накопичувати гріхи. Це треба припинити й вивести їх на чисту воду, – туманно та дуже впевнено сказав Данило.

– Даню, про що ти зараз? – була відсторонена я від цілого світу й лише вслухалася у п'янки нотки наповненого щастям тіла.

– Про відплату. Не можна залишати безкарно смертні гріхи: не вбий та не вкради. Я тут через свої гріхи завів знайомих у відповідній службі. Спочатку пораджусь, а потім піду просити кредит до тих живодерів. Вони нормальних людей дурять, а ми їх обдуримо та й посадимо усіх разом, – розмірковував мій коханий.

– Данечку, а тебе мама в дитинстві не називала месником? Був такий старий фільм і герой там був Данька. Навіщо воно тобі треба? Я втомилася втрачати найрідніших. А вже якщо з тобою щось станеться, я вагатися не буду. Гріх чи ні, а віку собі точно вкорочу. Подумай, мій хороший. Я маленьку крихітку хочу, – намагалася відговорити я його.

– Буде в нас крихітка. Без сумніву, дуже скоро буде. Ти неймовірна й прекрасна. А ще дуже здібна й солодка... Хочу ще... Потім договоримо, – Данило уважно подивився на мене й наказав: – Посміхнись!

Потім обцілував «зваблинки», ті що знайшов біля моєї верхньої губи й наповнив моє тіло блаженними муками щастя. А душа співала про щось величне та чула відлуння його звільненої від горя душі. Все як він казав учора. Цей грішник був надто мудрим.

Коли ми, все ж таки, вибрались з «маленького» для наших діянь ліжка, я лукаво запитала у Данила:

– То куди ти хочеш сьогодні піти?

– Туди... – показав він на низ мого живота і в мене не було жодного сумніву саме в такій його відповіді.

– І все? А як же культурна програма та світське життя? – весь час тепер демонструвала я свої зваблинки й здавалося, що немає за мене щасливішої на землі.

Якась надприродна сила, за дерев'яного Гонту, періодично компенсувала мені потоки щастя, від двох дещо різних, але неймовірно прекрасних і відданих чоловіків. От тільки погано, що обидва вони були цілеспрямовані й сміливі. А це майже завжди приводить до біди...

– А культурну програму нам організують ваші столичні баньдюки, з кредитної спілки. Я вже вирішив покарати їх за твоє горе й слізки. Звісно, коли б не вони – не бути мені таким щасливим. Але це питання спірне, а те інше – вже вирішене!

– Данько, чого ти такий вредний? Ну навіщо воно тобі? Я боюся, – просила я ще одного незламного, хоч з досвіду вже розуміла, що притягну до себе страшенно впертих чоловіків.

Далі ми жили в раю одне одного й не могли надихатися блаженством.

Данило геть забув про свою побиту голову та вже доповів у службу безпеки про серйозні злочини деякої фінансової структури. Там давно чули про цю контору й мали скарги на її махінації. Але дана служба займалась іншими, більш серйозними злочинами, а чутки були не її профілем.

Якби я знала на що збирається піти мій божевільний Верес, то прив'язала б його у себе вдома до ліжка та й тримала б у секс-заручниках все життя. Але повторюся: чоловіча натура вперта, наче... Не буду говорити прямо, адже багато хто образиться!

Словом, у забудовника Данило побував, дорогу квартиру собі обрав та й пішов, по наведенню, до кредитної спілки. Для більшої зацікавленості злочинців, він засвітив ще пару валютних карток (звісно підставних) та й попрямував на один пустир за готівкою. А з усіх боків за операцією слідували пильні очі працівників служби безпеки. От тільки коли над дурною головою Данила виконавець «вироків» заніс кусок цеглини, його долю як і минулого разу в Луганську, вирішували лічені секунди. А що коли б снайпер не встиг вистрелити в руку злочинця, або не поцілів? Була б я вдруге вдова та й пішла б у вічність, як пообіцяла Вересу.

Але ж він щасливчик! Вижив там і вижив тут. Відпрацьовану схему зруйнували, виконавців заарештували, а ті щедро здали свого господаря та й пішли вони всі дружно працювати на зону. А мій сміливець повернувся додому живим-здоровим та лише через кілька днів коротко розповів мені, як усе відбулося.

– Даню, я тебе колись сама задушу, тільки в обіймах! Як ти міг ризикувати Нами? Й навіть не сказав мені нічого! – шаліла я в його солодких обіймах та розуміла, що борг перед покійним Курінним ми з коханим точно сплатили. За неймовірне щастя, яке він мимоволі подарував нам своєю жахливою смертю, Платон отримав нашу дяку.

– Настунечко, не хвилюйся. Вже все позаду. А в нас з тобою ціла купа справ, – жартував мій чарівний захисник.

– Яких? Знову будемо весь день ліпити маленького Вереса? – не в змозі відмовляти йому ні в чому в світі, розсміялася я.

– Завжди щасливий робити саме це, але я хотів поїхати до того хлопця на могилу. Обов'язково разом. Я повинен подякувати йому й попросити прощення та пообіцяти, що ти будеш до самої моєї смерті кохана і надійно захищена, – щиро відповів Данило. З цим я не змогла сперечатися й ми взяли гарні квіти та поїхали на кладовище до Платона Курінного.

Там все заросло травою, бо його колишня, скоріше за новими гидкими справами, забула про батька своєї дитини. Ми поприбирали все і на зворотному шляху заїхали до Володимирського собору та залишили солодощів на панахиду по всіх, кого втратили у житті.

А через кілька днів ми побували на бульварі у зовсім іншому, веселішому місці. Часто кияни називають його Бермудським трикутником, через форму даху. А ще кажуть, що зайшовши до нього – вже не виберешся! Так, я маю на увазі наш Палац урочистих подій, де ми подали заяву про шлюб. Потім знову пішли до собору та поговорили зі священником. Розповіли йому свою історію й, розчулений служитель Бога, призначив дату нашого вінчання без довгої черги. Церемонія була доволі скромною й небагатолюдною, але для нас з Данилом найвизначнішою у житті.

А через кілька місяців, після УЗД, ми вже знали що чекаємо на маленького хлопчика. Що він росте здоровим і сильним та вітається з нами чітким биттям свого щасливого серця. Дивно, та я майже не мала ніяких традиційних симптомів і йшла нашою казкою радісно й піднесено.

Мого сміливого месника ще тоді запросили працювати в державну службу безпеки. Звісно ніяким не оперативником чи агентом, просто виконувати деяку необхідну й відповідальну роботу і ми погодились.

Тепер щаслива родина Вересів – Данило й Анастасія були нерозлучними та завжди й повсюди намагались ходити разом. В

супермаркет чи на моє обстеження, в кіно чи просто милуватися квітами в улюбленому ботанічному. Регулярно, у відповідні дати, ми йшли до величного Володимирського собору, що став дивним місцем нашої зустрічі. Спочатку оповитої тяжкими спогадами, та згодом вони перетворились на непереможну й прекрасну пісню нашого життя.

Тепер, уже в кінці цієї – абсолютно життєвої й повчальної, але прекрасної й оптимістичної історії, я знову хочу сказати жінкам: бережіть свою душу для добра і кохання. Не жалкуйте віддавати світлі почуття тим, хто їх заслуговує. Й не чекайте поки щось зробиться саме, просто йдіть назустріч долі. А коли відчули гріх – покайтеся та помоліться, тоді Господь обов'язково нагородить за смиренність і терпіння величним Щастям! Ось заради нього і варто жити на землі.